

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAYVAN

14 Mart Cuma • Sayı: 2003/05 • Fiyatı: 800.000 TL. (KDV Dahil)

Baruter

Pilavcılar ne yapacaklarını bilemezler, elleri ayakları birbirine dolanır. Öyle durur, şaşkın şaşkın Musa Amca'ya bakarlar. Mazlum, "Eee, pilavlar da bitti, hadi biz gidelim" der. Pilavcı çocuk para almadığı gibi, gelen öbür pilavcılar da arkalarından ayrılmazlar. Sıraya girip, pilav arabalarıyla birlikte Musa Amca'yı ve Mazlum'u izlemeye başlarlar....

Musa Anter ve Pilavcılar

MET ÜST

Sene 1991... Mem û Zîn filminin müzik kaseti hazırlanıyor. **Mazlum Çimen** ile **Hasan Saltık**, kasetin en başına, filmin sembol isimlerinden olan **Musa Anter**'den bir konuşma yapmasını isterler.

Gidip Musa Amca'yı, Dragos'taki evinden alıp Beyoğlu'na, stüdyoya getirirler. Musa Amca, kısa sürede Mazlum'ların istediklerinden daha mükemmel bir performans gösterir ve işleri çabucak biter. Stüdyodan çıkarlar, Musa Amca'yı, AKM'nin önünden Bostancı dolmuşuna bindirip yolcu edecekler. Hava yeni karmış.

İstiklal Caddesi'nden Taksim Meydanı'na doğru yürürlerken, Mazlum, Süt-İş'in önünde nohutlu pilav satan bir seyyar satıcının yanında durur. Musa Amca'ya dönerek, "Pilav yer misin?" diye sorar. Musa Amca, "Yerim tabii, neyim eksik?" der.

Pilav yemeye başlarlar. Mazlum, seyyar pilavcıyı tanıyordur. Mardin'li bir çocuktur. Hem pilavını yer, hem de pilavcı çocuğa sorar: "Sen Apê Musa'yı tanıyor musun?" Çocuk duraksar bir an. Mazlum, cevap alamayınca, "Peki

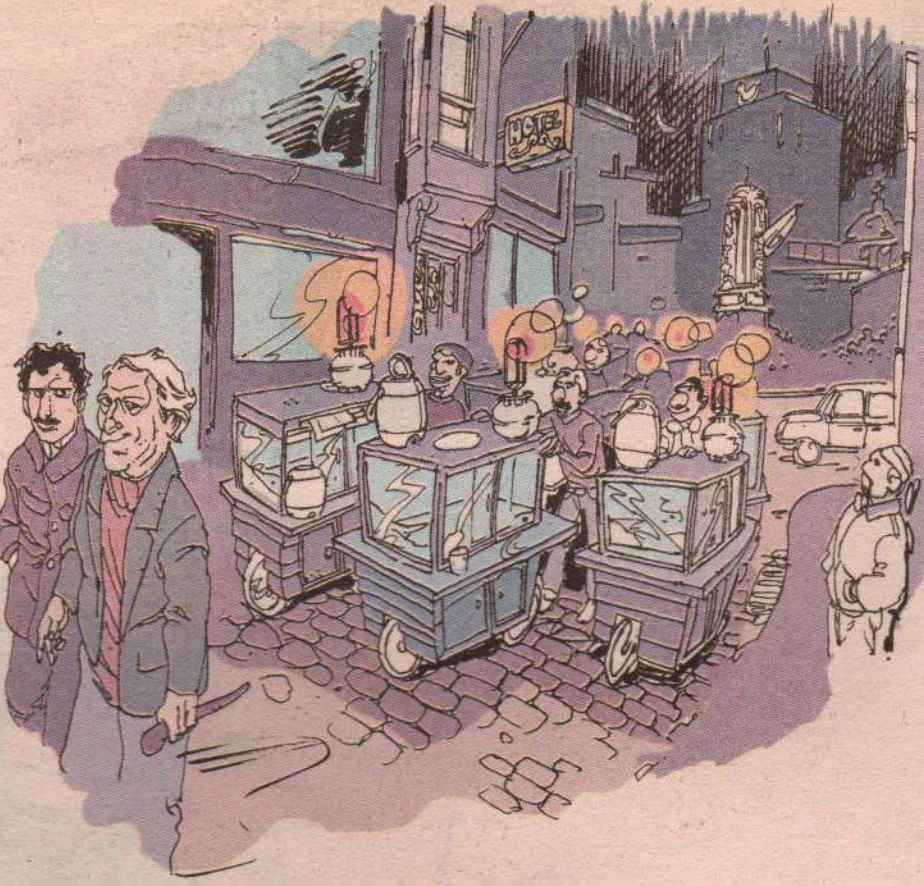
görsen tanır mısın?" diye üsteler. Pilavcı çocuk: "Apê Musa'yı kim tanımaz, samimiyetim yok, ama tanıyorum" der.

Mazlum der ki: "Peki bu adam kim sence, Apê Musa'ya benziyor mu?" Pilavcı çocuk ses çıkarmaz. "Apê Musa'yı hiç görmedim, samimiyetim yok, ama tanıyorum" der tekrar, işine bakarak.

Mazlum gülererek: "Hadi şanslısın, Apê Musa şimdi senden pilav yiyor" der. Pilavcı çocuğu, bir titreme tutar, sallanır, dalgalanır, bir anda tezgahı bırakır ve aşağıya doğru koşmaya başlar. İleride duran pilavcılara: "Apê Musa hat!" (Musa amca geldi) diye bağıır.

Bir anda yan sokaklardan bir sürü pilavcı arabası ortaya çıkar ve hepsi son hızla onlara doğru ilerler. Etraflarında bir sürü pilavcı arabası ve pilavcı toplanmıştır. Hepsi teker teker Musa Amca'nın ellerini öper, saygıyla dikilirler karşısında.

Musa Amca da tam bir Kürt prensi gibidir. İşaret parmağında Şahmaran yüzüğü, asası, omuzunda hırkası, gözlerinde sürme, heybetli heybetli

pilavını kaşıklar.

Pilavcılar ne yapacaklarını bilemezler, elleri ayakları birbirine dolanır. Öyle durur, şaşkın şaşkın, mutlulukla Musa Amca'ya bakarlar. Mazlum, "Eee, pilavlar da bitti, hadi biz gidelim" der. Pilavcı çocuk para almadığı gibi, gelen öbür pilavcılar da arkalarından ayrılmazlar. Sıraya girip, pilav arabalarıyla birlikte Musa Amca'yı ve Mazlum'u izlemeye başlarlar.

Süt-İş'in önünden Bostancı dolmuş durağına kadar, Mazlum ve Musa Amca önde, bir sürü pilavcı, ateş böceği gibi ışıkları yanan arabalarıyla arkadan geliyordur. Trafik birbirine girmiştir. Pilavcılar ısrarla dolmuşa kadar onları iz-

ler ve Musa Amca'yı uğurlarlar. Musa Amca tek tek hepsini öper. Bu arada Musa Amca'nın dolmuş ücretini de ödemişlerdir. Dolmuş şoförü, bir anlam veremediği bütün bu olanlara şaşkın gözlerle bakarak sorar:

"Amca, bunlar senin neyin oluyor Allah aşkına?"

Musa Amca cevap verir:

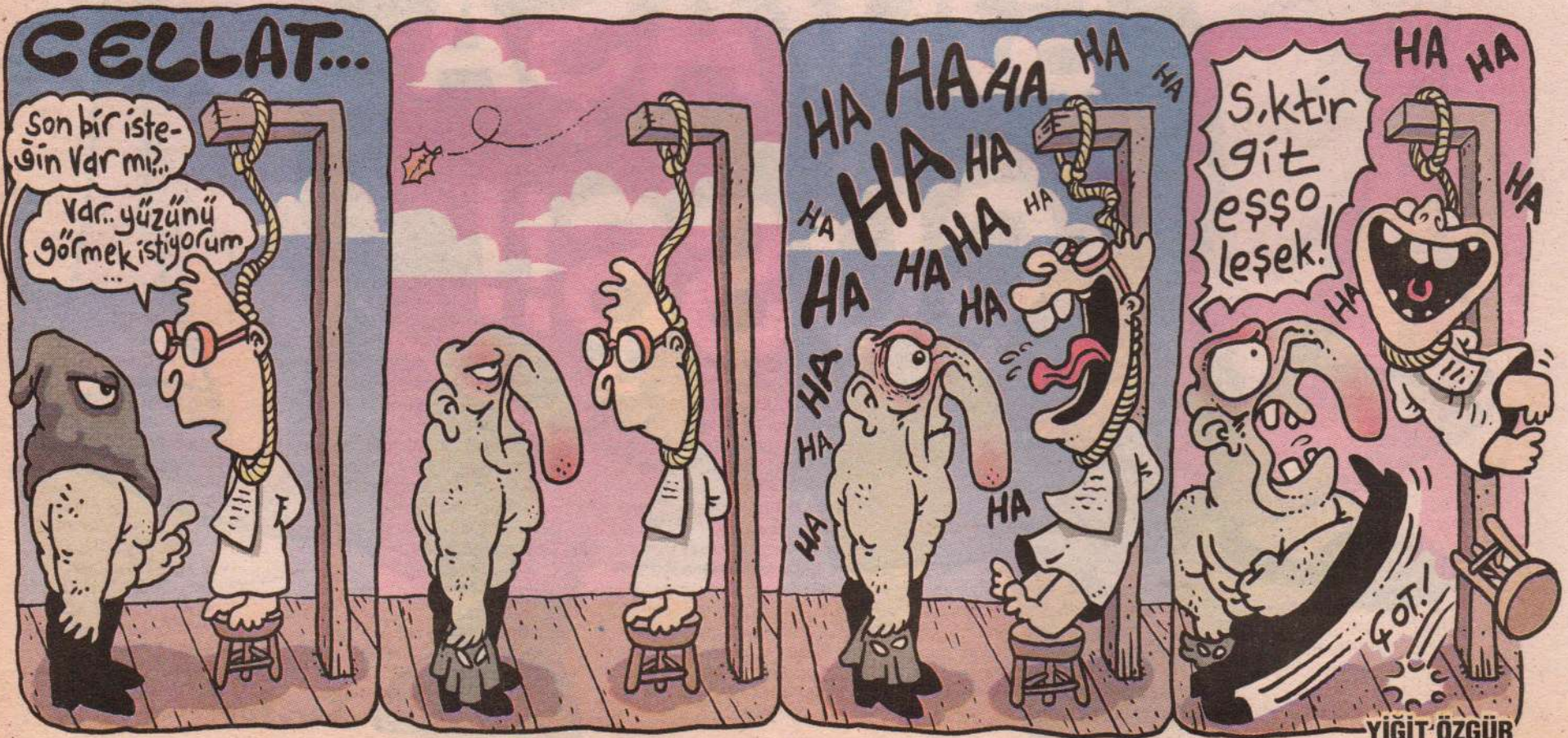
"Hepsi benim oğlumdur evlat."

Şoför:

"Nasıl olur amca? Yoksa oğullarının hepsi pilavcı mı?" der.

Musa Amca cevap verir:

"Evet evlat, ama bunlar yalnız bırakadiler. Geri kalanları hapiste, sürgünde, dağda, orda burda..."

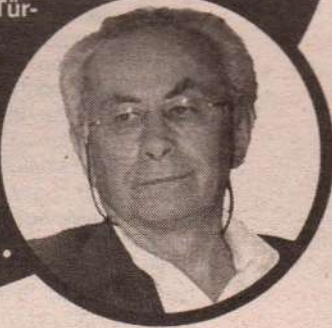

YİĞİT ÖZGÜR

Savaş, Yalan, İkiyüzlülük, Utanç

William Shakespeare 'Romeo ve Juliet' adlı eserinde "Bir isimde ne vardır?" diye soruyor. George Orwell '1984' adlı eserinde cevap veriyor: "Tam da düşündüğümüzün tersi vardır, savaş barıştır, özgürlük kölelektir, cezalet güçtür..." Doğrusu son bir kaç aydır savaşa dair söylenenlere bakınca, her sözünün, her kavramın, her söylemin tam da tersini ifade ettiğini görmek ne kadar rahatsız edici. Şu söylenenlere bir bakın: Bush kılığı Irak'a demokrasi götürceğiz diyor, Ortadoğuya barış götürceğiz diyor, küreselleşmeciler dünya'ya refaha boğuyoruz diyor, ABD terörle mücadele ettiğini söylüyor... Türkiye'yi 'asıl yönetenlerle' yönettiği sanılanlar "Türkiye'nin mafeatlerinden", 'ulusal çıkardan', 'Türkiye'nin güvenliğinden', 'denklemin dışında kalmamaktan', vb. söz ediyor. Oysa asıl söz konusu olan tam da söylenenlerin tersidir... Mesela ABD'nin Türkiye'nin müttefiki olduğu söyleniyor. Böyle birşey mümkün müdür? İmparatorluğun müttefiki olduğu görülmüş müdür? Böyle birşey eşyanın tabiatına aykırı değil midir? Asla mümkün değildir ama birileri bunu söylüyor, üstelik başkaları da inanıyor? Neden? Şundan, Hannah Arendt'in dediği gibi, insanlar bir kere düşünme yetilerini, soru sorma yeteneklerini kaybetmeye görsünler. Oysa, Türkiye ancak ABD'nin uydusu olabilir ve öyledir. İmparatorluğun vasalı olur, uydusu olur da, müttefiki olmaz. Kuş beyinli uzmanlar televizyonlarda 'gazete köşelerinde' Türkiye'nin ABD safında yer alıp 'yardım ve yataklık' yapmasının ulusal çıkarların bir gereği olduğunu uzun uzun anlatıyorlar. Elbette anlatacaklar... Aksi halde uzmanlıkları neye yarardı... Şu 'uzman' dedikleri, böyle günler için değil mi? Önce adamın beynini kuşa çeviriyorlar, sonra da konuşturuyorlar... Üzücü ve utanç verici olan insanların iş ediniş bunları dinlemesi... Ben utanıyorum, ya siz?

FİKRET BAŞKAYA

Oynat Hayatçıgım

met üst

Aloooo!

HAYVAN'dan Arıyoruz

EVREN BARIN

Alo Merih Akoğul ile mi görüşüyoruz?
- Evet benim. **Yeni serginiz var mı?**

- "Güzergah: İstanbul" adlı çalışmam, Tarık Zafer Tunaya

Kültür Merkezinde sergileniyor. **Serginin içeriği nedir?**

- Bu sergi, sekiz tane edebiyatçının portresinden oluşuyor. Bu yazarlarda aynı zamanda bir belgesel de çıktık, her perşembe 20.30'da TRT2 de yayımlanıyor.

Yazarlar kimler?

- Selim İleri, Latife Tekin, Adalet Ağaoğlu, Lale Müldür, Hilmi Yavuz, Enis Batur, Demir Özlü ve Nedim Gürsel.

Serginin amacı nedir?

- Edebiyatçıların yaşadıkları, gezdikleri ya da yazdıkları yerleri göstermek. Mekanlarla ilişkileri açısından böyle bir çalışmaya giriştik. Belgesel çekimlerinin sanat yönetmenliğini de ben yaptım. A. Ağaoğlu için Ankara'ya, Enis Batur için Eskişehir'e, Hilmi Yavuz için Bodrum'a gittik. Çünkü yıllarını oralarda geçirmişler. İstanbul'da da Selim İleri'yi, Latife Tekin'i ve Lale Müldür'ü çıktık. Çok keyifli bir çalışma oldu. Ben 1800'ün üzerinde fotoğraf çektim, ama sergide sadece 30 tanesi yer alıyor. Serginin amacı yaşadıkları yerleri fon olarak, edebiyatçılarımızı anlatmak. Hem fotoğraf, hem de tarih adına keyifli bir çalışma oldu. **İyi çalışmalar...**

Teşekkür ederim, iyi yayınlar.

Alo, TÜRKİYE İNANÇLILIK VE SERGİLERİ mi?
- Buyrun, ben Erol Keskin. **Ne tür etkinlikler düzenliyorsunuz?**
- Mekan olarak yeterli olmadığımız için, etkinliklerimiz düzenli değil. Beyoğlu'na nakil

olma projemiz var. Eski siyah beyaz filmlerden gösterimler sunmayı, paneller, oyun atölyesi gibi projelerimiz var.

Projelerin içeriğinden bahsedebilir misiniz?

- Türker İnanoğlu'nun 300'ün üzerinde yönettiği film var. Bunun dışında zaman zaman yönetmiş olduğu 10.000'in üzerinde parça var. Bunları zaman içerisinde gösterim bölümünde sinema-tv okulunun okuma salonunda ziyaretçilerimize izletmeyi düşünüyoruz. Müzeye bağlı sinema salonu olarak hayata geçirmek istediğimiz bir proje bu. **Sinema Müzesi'nde neler var?**
- Şu anda ziyaretçilerimize açık. Türk sinemasının geçmişinden bugününe ait elimizde ne varsa onları sergiliyoruz. Türker İnanoğlu'nun olanaklarıyla oluşturmuş olduğu bir yer. Dışarıdan bir katkı yok. **Elinizde neler var?**

- Fotoğraf, belge, afiş, sinema cihazları. **Müzeye gelen ziyaretçi sayısı, katılımı nasıl?**

- Müze herkese açık. M.E.B bağlı tüm okullarla iletişim halindeyiz. Onlar, gruplar halinde geliyorlar, bazen turlar düzenleniyor, bir sinema, yemek, müze gibi. Turlar da kabul ediyoruz. **Kolay gelsin, teşekkür ederiz.**

- Sağolun, size de kolay gelsin.

Alo, Mike Blanchfield'le mi görüşüyoruz?
- Benim buyrun. **Nerden geliyor, nereye gidiyorsunuz?**
- Kanada'nın başkenti

Ottawa'dan geliyor, Türkiye'yi dolaşmaya gidiyorum. Ottawa Citizen gazetesinde çalışıyorum. Uluslararası ilişkiler ve politika konularında yazıyorum.

Başka ülkeleri de gezdiniz mi?

- Daha önce Ürdün, Kuveyt, Katar'daydım. Buradan Irak'a da gidebilirim.

Gazetenize yazmadan önce bize söyler misiniz, Türk insanının savaş hakkında fikri nedir?

- Çok net ki Türkiye'de insanlar savaş istemiyor.

Şimdiye kadar kaç kişiyle konuştunuz?

- Şimdilik on on beş civarı.

Sivil örgütler hakkında ne düşünüyor sunuz?

- Tabii ki bu grupların sesleri yüksek çıkıyor, fakat Tony Blair ve Bush'un kararları belirliyor her şeyi... Ben yine de pek umutlu değilim. Zaten farklı sebeplerden dolayı da olsa aynı zor pozisyonu biz de Kanada da yaşıyoruz. Kanada hükümeti ve halkının büyük çoğunluğu "savaşa hayır" dese de, biz de iş ilişkileriyle bir şekilde Amerika'ya bağlıyız, belki buradan farklı bir baskı, ama sonuçta aynı kapiya çıkıyor. **Teşekkürler Mike...**

- Kolay gelsin.

Alo YAKAD Derneği mi?
- Buyrun, ben Zafer Bilici. **Nasıl kuruldu derneğiniz?**
- Bizim engelli bir yakınımız

kayboldu. Her yere başvurduk ama bir sonuç alamadık. Bu konuyla ilgilenen bir birim bulamadık, çünkü evden kaçmak veya kaybolmak bir suç olarak görülüyor. Yakınımızı ararken diğer kayıp yakınlarıyla tanıştık. İş başa düştü, el ilanlarıyla sokak sokak gezerek kayıbımızı aramaya başladık. Mağdurlar tarafından bir dayanışma derneği kurduk. **Kayıp otobüsü fikri nerden çıktı?**

- Tüm Türkiye biliyor 'Kayıp Otobüsü'nü. Babam İsmet Özbilici kayıplarla ilgili yoğun çalışıyordu. İnsanları bu konuda bilinçlendirme yolları ararken, bu fikir ortaya çıktı. **Şu an Derneğinizin durumu nedir?**

- Maddi sıkıntılardan dolayı derneğimiz zor durumda. Kayıp yakınlarından da pek yardım alamıyoruz. **Otobüsünüzün şu anki durumu nedir?**
- Şu an faturalarımızı bile karşılayamıyoruz, otobüsün pullarını alamıyoruz. Çok zor durumdayız. Herhangi bir yerden bir gelir falan da yok. Ne olacağını bilemiyoruz. **Allah yardımcınız olsun...**
- Teşekkürler, iyi yayınlar...

Alo Saddam Hüseyin ile mi görüşüyoruz?
- Buyrun benim. **Saddam bey, üçüncü kitabınız çıktı.**

- Evet çıktı. Kitabın ismi İnsanlar ve Bir Şehir. **Ne anlatıyor kitap?**
- Kitap bir şey anlatmıyor. Ben yazıyorum, insanlar da okuyor.

İçinde neler var kitabınızın?

- Bir sürü kağıt, Arapça harfler, kapak filan var.

Yani kitabınız neden bahsediyor?

- Kitaplar konuşmuyor anne.

Tövbe, tövbe... Yahu kitabınızın konusu ne?

- Kitabın konusu benim... 5 yaşında eşşekten düştüm ben, onu yazdım.

Kaç bastınız?

- Eşşeğe mi?

Hayır, kitabınızı kaç bastınız?

- Ben basmadım, yayıncı bastı.

Kaç bastı?

- Neyi?

Kitabınızı...

- Ben sizin kitabınızı...

Niye küfür ediyorsunuz?

Küfür etmiyoruz...

Neyse, iyi yayınlar...

- Sizin de bir yerinize girsin karlı yayınlar. Ha, siz herkesi buluşturuyorsunuz beni de Jennifer Dabulyu Lopez'le buluştursanız. Düt! dü! dü! dü! Aaa kapanmış telefon...

Savaşa da Saddam'a da Hayır!

İlk Tanışma

Ramazan Öztürk: Biz 10-12 yıl önce bir Kuzey Irak yolculuğunda tanıştık. O günden bugüne defalarca savaş bölgelerinde birlikte görev yaptık.

Vedat Yenerer: Ben televizyoncu, Ramazan gazeteci olduğu için iyi anlaşıyoruz. Eğer ikimizde yazılı ya da görsel medyadan olsaydık, sanırım rakip olduğumuz için çok da iyi anlaşamazdık. (Gülüyorlar)

Nasıl Göreve Başladılar?

V.Y.: Ben Cumhuriyet Gazetesi'nde polis muhabiriydim. 1989 yılında Romanya'ya gidip geldim, oradaki iç karışıklıkları izledim. Daha sonra Körfez Savaşı patladı, genç bir muhabir olarak oraya gittim ve orada uzun bir süre kaldım. Yeni olaylar, yeni yerler, yeni ülkeler ve savaşlar derken, gezmeye devam ettim.

R.Ö.: Ben 1972 yılında mesleğe girdiğim de, Türkiye 70'li yılların kaos ortamını yaşıyordu. Biz Türkiye'de adı konulmamış bir iç savaş yaşıyorduk, her gün çatışma vardı. Ben de polis muhabiri olarak başladım gazeteciliğe. Türkiye'de bir Kahramanmaraş olayı var, Malatya olayı var, Çorum olayları var, bütün bunları yaşadım. Yurt dışındaki görevlere ise İran-Irak savaşıyla beraber gitmeye başladım. Ondan sonra en son Afganistan savaşına kadar, bütün savaşları takip ettim.

Ölü Askerler ve Çekirdek

R.Ö.: Ben ilk İran-Irak savaşında Basra Körfezi'ne gitmiştim. Korkunç bir manzarayla karşılaşmıştım. Gece varmıştık cepheye. Bombaların düşüşü, bombalar düşünce çıkan ses, insanların telaşı...

V.Y.: Ve o telaşlı insanların bu kaos ortamını artık kanıksamış olmaları...

R.Ö.: Evet, ateşin düştüğü yerdeki insanların feryatları, ama onun biraz ötesindeki insanların da bunu kanıksamış olmaları beni şaşırtmıştı. Gece yeraltındaki sığınakta konaklıyorduk. Bomba düştüğü zaman yeraltındaki sesi korkunçtur, insanın ciğerini parçalar. Sabah cepheye gittiğimizde yüzlerce, binlerce ölü askerle karşılaştık. Ben

o zaman kendime şu soruyu sormuştum: "Acaba dünyada yaşayan canlılar arasında bu vahşeti insandan başka yapan bir varlık var mıdır?"

V.Y.: Ben ilk olarak Romanya'ya gittim. Çavuşesku öldürülmüştü. Sokak çatışmaları devam ediyordu, herkes silahlanmıştı ve tam bir kaos ortamı vardı. Daha sonra Körfez Savaşı'nı yaşadım. Körfez Savaşı'nda içeride olanlardan biriyim ben. Biz Peşmerge'lerle birlikte Kerkük'e doğru savaşarak gidiyorduk. İlk önce insan kendisini bir filmin içinde hissediyor ve çok da korkunç gelmiyor. Ama bir süre sonra az önce konuştuğum, yanyana yürüdüğü arkadaşına roket değip öldüğünde, "Benim burda ne işim var?" diye sorgulamaya başlıyorsun. O an anlıyorsun ki, çok boktan bir yerdesin. Ondan sonra, Bosna, Kosova, Afganistan, Afrika, Çeçenistan, Arnavutluk falan derken öyle bir hale geldik ki, umursamaz olduk. Afganistan'da yanımda tim komutanı vuruldu, ben başında durmuş, montumun cebimde kalan çekirdekleri yiyordum.

O Benim Adamım

R.Ö.: Mesela Kuzey Irak'ta savaş an meselesi. Orayı 10 yıl öncesinde Türkiye'ye tanıtan, oradaki etnik yapıyı, kavgayı, Saddam'ın Baas rejimini iyi bilen ben buradayım. Neden savaşa gitmedim? Çünkü hiçbir gazetede değilim, çünkü hiçbir gazete bana iş vermedi. Peki kim orada? Hayatlarında ilk defa oraya ayak basan, gencecik insanlar. Mesela şu an Kuzey Irak'taki en iyi muhabir Aslı Aydıntaşbaş olarak lanse ediliyor. Aslı'nın Amerika'da casusluk yapan bir teşkilatın üyesi olduğu geçen gün ortaya çıktı. Bu hanımı ilk Kuzey Irak'a götüren benim. Gazeteci olmasını sağlayan da benim maalesef. Bir şekilde aracı oldum ve işe başladı, sonra hiç beklemediğim bir şekilde gözde olmaya başladı. Daha muhabirliğe başlamasının birinci ayında Kuzey Irak'taki bir çatışmayı izlemeye onu gönderdiler. Hem Yeni-Yüzyıl'da, hem de Sabah gazetesinde boy boy Aslı Aydıntaşbaş'ın peşmergelele gülmeyen fotoğrafları yayınlandı. Altında çok

Ramazan Öztürk ve Vedat Yenerer... Memleketin deneyimli iki savaş muhabiri, HAYVAN için biraraya geldiler. Savaşı, cephe gerisini ve günışığına çıkmamış çok özel anılarını anlattılar...

başka ilişkiler vardı tabii. Yine bana yapılanın aynısı, Sabah'ın bir diğer deneyimli elemanı olan Bengüç Özerdem'e yapıyor şu an. Bengüç bir aya yakın zamandır Kuzey Irak'ta. Ama şu ana kadar bir tek satır haberi ya da fotoğrafı girmedi, hele hele kendi fotoğrafı hiç girmedi. Ama her gün Aslı Aydıntaşbaş fotoğrafları çıkıyor, Avrupa'dayken Kuzey Irak haberi yapıyordu ve giriyordu. Şunu söylemeye çalışıyorum, gazetecilik özel ilişkilere indirgenmiş. O benim adamım, o benim sevgili şeklinde ayırım yapıyorlar. İyi haber yapan, kötü haber yapan diye değil. İşte bu yüzden savaşı izlemiyorum.

V.Y.: CNNTürk, Irak'a gidecek muhabirlerini, eski bir İsrailli askere seminer verdirdi birkaç kez. İsrailli askerin verdiği seminerin özeti şuydu: 'Savaş esnasında cepheye falan gelmeyin, sokağa çıkmayın, otelde kalın. Çünkü otel güvenlidir, biz size gereken bilgileri otele getireceğiz, oradan gazete ve televizyonlarınıza gönderirsiniz.' Çünkü savaşanlar için en iyi gazeteci, otelde oturan gazetecidir. Ayak altında dolaşan, askerlerin ruh hallerini gören, her şeye bütün çiplaklığıyla şahit olanlar iyi gazeteciler değildir onlar için. Türkiye'den gidenler bu nasihatleri uyguluyorlar.

Haberi Gazeteye Sokmak Zor İş

R.Ö.: Bunu kimse bize sunmadı, eğitimini de vermedi. Bu kendi kendine olan bir olay. Türkiye'deki ve dünyadaki gelişmeleri iyi takip ederek, o ülkelerdeki etnik yapıdan tutun, dinsel yapıya ve sosyal yaşama kadar bütün gelişmeleri izleyerek bu günlere gelebildik. Ama mesela savaşa gidebilmek için, hayatında hiç habercilik yapmamış, haberin 'h'sinden anlamayan yöneticileri ikna etmekte o kadar zorlanıyoruz ki; sınırları kapalı, savaş olan ülkeye girmek için o kadar zorlanmıyoruz. Mesela Irak savaşını gidip izlemek çok kolay, yöneticileri bunun gerekliliğine ikna etmek en zor olanı.

V.Y.: Bu yönetici olanlardan çok şikayetçiyim, çünkü bunlar habercilikten bihaber insanlar. Hiçbiri habercilik yapamıyor, zaten o yüzden medyada yönetici oldular. Mesela benim bir müdürüm, ben Diyarbakır'dayken telefon açtı ve "Vedat'cım akşama kadar OHAL'deki 14 ilin valisiyle bir röportaj atar mısın?" dedi. Ben de dedim ki, "Siz İstanbul'da 14 kaymakamla aynı gün yapın, ben de burada yaparım." Ya bu kadar bilgisiz olunur mu? Güneydoğu'yu küçük bir yer zannediyor, kafasında Türk filmlerindeki bir köyü canlandırıyor, bütün valilerde kahvede oturmuş yanyana, ben gidip hepsiyle bir iki dakika konuşup, gönderirim. Kış şartlarında Güneydoğu'da bir ilden diğerine bir günde ancak gidersiniz. Adamlar bırakın dünyayı, Irak'ı, Güneydoğu'yu, Umraniye'yi görmemişler.

R.Ö.: Ben birçok savaşta bulundum, defalarca ölüm tehlikesi geçirdim, birçok başarıya imza attım, bütün bu süreçte, en çok yorulduğum nokta, haberimi gazeteye sokmaktır. Haber toplama, cephelelerde koş-turmak beni bu kadar yormadı. Gazeteye haberi doğru sokturmak beni çok yordu.

Kendi Değerimize Düşmanız

R.Ö.: Türkiye'de basın camiası kendi değerini katleden bir anlayışa sahip. Gazetecilik çok güzel bir meslek. Düşünün ki, milyarlarca insan yaşıyor dünyada, bu milyarlarca insanın arasında bir avuç insan, dünyanın gidişatına, tarihi olaylarına tanıklık

ediyor, onları yaşıyor. O olgunluğa da kolay kolay ulaşamıyor insan. Çünkü yıllar gerekiyor. Ama buna rağmen, bu işe gönül vermiş, başarılarla imza atmış insanların önü tıkanır. Hiçkimse imkan tanımaz, hatta engel çıkarmaya başlarlar.

V.Y.: Eğer bir örnek vermek gerekirse, Ramazan Öztürk, yaptığı işlerden dolayı, uluslararası 19 ödül almasına rağmen, Türkiye'de herhangi bir ödül almamıştır. Bütün dünya ödül vermiştir, Türkiye medyası kapıları yüzüne kapatmıştır. Türk medyasında konusunda uzman, uluslararası tecrübeye sahip kimse yönetici olamıyor, bu çok düşündürücüdür. Bu şekilde bir medya nereye gider ki.

R.Ö.: Haber müdüründen tutun da, genel müdüre kadar herkes atamayla gelmeye başladı. Atama olunca, o insanın bilgisine, birikime bakılmayıp, başka özelliklerine bakılmaya başlandı.

Kürt'sen, Müdür Olamazsın

V.Y.: Flaş... Flaş... Flaş... Ergun Babahan hangi gazeteciye, "Seni haber müdürü yapamam, çünkü sen Kürt'sün, bunun hesabını veremem" dedi. Bunu da anlatsana sen...

R.Ö.: 1998 yılının sonunda Sabah'tan ayrılıp tekrar geri dönmüştüm. Görevli arkadaşlarda, 'Yeni Binyıl gazetesi çıkacak, onun bünyesine geçer misin' diye sordular. Olur, dedim ve başladım. Yeni Binyıl gazetesinin genel yayın müdürü de Ergun Babahan olmuştu. Gazeteye başladığımızın ikinci günü onun odasında yazı, bana dedi ki, 'Bize iyi bir haber müdürü lazım, yardımcı olur musun, bildiğin kimse varsa öner.' Ben de 16 yaşından beri haber peşinde koşan bir adam olarak, dedim ki, 'Eğer söz konusu olan habercilikse ben bu konuda iddialıyım, görev alabilirim.' Bana verdiği cevap şok etkisi yaptı, 'Seni haber müdürü yapamam, çünkü sen Kürt'sün ve bunun hesabını veremem' dedi. Ben dalga geçtiğini sandım ve dedim ki, sen ciddi misin, nasıl böyle bir şey söylersin, biz Sabah gazetesinde yıllardır beraber çalışıyoruz, sen beni tanıtmıyor musun? Benim Kürt olmamın ne gibi bir zararı olabilir ki, haber müdürlüğünde. Ayrıca sen değil misin ki, bir zamanlar 'Benim bir tarafım Kürt, bir tarafım Ermeni' deyip, kendine paye çıkarmaya çalışan. Sen kime hesap veriyorsun ki, burada genel yayın müdürüsün...

V.Y.: Burada Vedat Yenerer devreye giriyor ve diyor ki, 'Dağda kandırılmış 14 yaşındaki çocuklar bölücü değildir, asıl bölücü, medyanın başında bulunan, genel yayın yönetmeni olan bu insanlardır. Bunlar bölücülerin ta kendileridir, halkı bölenlerdir. R.Ö.: O gün gazeteden istifa ediyordum, Ali Bayramoğlu devreye girdi, beni ikna etti, Zulfü Livanelli'de geldi beni ikna etmeye çalıştı, 'Takma bunları kafana, kal burda, bunlar gelir geçer' dedi. Sonuçta ben beş ay sonra istifa ettim. Böyle zihniyeti olan bir adam, ulusal bir gazetenin genel yayın müdürü olmuş. Babiali böyle durumda şu an.

Takım Elbiseli Savaş Muhabirleri

V.Y.: Çeçenistan'da ikinci Çeçen savaşının patladığı 1999 yılında, kameraman arkadaşım İsmail Özmener'le Kanal D için Çeçenistan'a gittik. Posof'tan Gürcistan'a geçiyoruz, bir baktık Beymen elbise kılıfı içinde takım elbiseleriyle bir gazeteci ekibi. CNNTürk ekibiydi bunlar. Sonra bizi Tiflis'e gittik, oradaki Çeçen bağlantılarımızla irtibata geçtik, bizi alıp otele götürdüler. Otele bir

gittik, **Radikal** gazetesi polis muhabiri **Ahmet Şık** da orada. Meğer günlerdir orada bekliyormuş. Beraberimizde götürdük, **Basayev'in, Aslan Mashadov'un** yanına gittik. Benim birkaç yabancı dilim olduğu için, oturup onlarla röportaj yaptım. Ama **Radikal** muhabiri hiçbir şey yapamadı. Biz döndükten

sonra benim röportajlar patladı, o arkadaşın yaptığı tek haber, bizi Çeçenistan'a gizlice sokup, çıkaran adamın kimliğini ifşaa etmek oldu. Biri ihbarcı mantığıyla çalışıyor, öbürü takım elbiseyle savaşa gidiyor.

R.Ö.: Kuzey Irak'takiler de öyle. Adam Kürtçe bilmiyor, Arapça bilmiyor, İngilizce bilmiyor, Barzani'yle röportaj yaptım diyor. 'Hangi dilde yaptın kardeşim?' diye kimse sormuyor.

Savaşa Hayır Ama...

R.Ö.: Savaş isteyenler ile savaşa karşı olanlar gibi bir ayırım var. Ben Türkiye'de savaşa hayır diyenlerin iki yüzü olduklarını inanıyorum. Savaşa Hayır diyerek, sloganı bir kolaycılığa kaçıyorlar. Savaşa Hayır deyince çözüm de üretilmeli. Çözüm üretmek için çaba harcamak gerekiyor. Ama o çabayı harcamak zordur, emek ister. Defile yapıyorlar, mankenler savaşa hayır diyor, barlarda sabaha kadar eğleniyorlar, günlerini savaşa hayır şarkılarıyla tamamlıyorlar. Savaşı kim savunuyor ki, kim savaşa evet diyor! Çünkü savaşa hayır demek, Saddam'ın iktidarının devamı demek. Saddam'ın iktidarının devamı demek, savaşın ta kendisi demek.

V.Y.: Hem savaşa hem Saddam'a hayır demek gerekiyor. Saddam 24 yıldır ülkesini savaşa sürükleyen, halkını katleden bir insan. Saddam'ın kalması, o insanların, o ülkenin başka bir savaşa sürüklenmesi demek.

R.Ö.: Türkiye basınındaki savaş çelişkinini de anlayamıyorum. Savaş yanlısı medya deniliyor, ama gerçekten savaşın yanında mı net olarak belli değil. Müthiş bir kargaşa var, kendisiyle çelişiyor medya. Henüz algılayamadılar durumu, yayınlarıyla çelişiyorlar.

Türkiye'nin İlk Savaş Muhabiri

V.Y.: Türkiye'nin ilk Ortadoğu ve savaş muhabiri **Lütfi Akdoğan**'dır. Şu anda 75 yaşında ve yaşıyor. Ortadoğu'da röportaj yapmadığı devlet başkanı, şeyh, emir yok. 1991'de de Saddam'la görüştü ve Saddam'ın en sevdiği Türk gazetecilerden biridir.

R.Ö.: Vietnam'a giden **Hikmet Feridun Es** var bir de, rahmetli.

Barbarlar, Hayvan Herifleri!

V.Y.: Biz yıllardır birçok görevde beraber bulunduk. Hangi anımızı anlatalım ki, hep si birbirinden ilginç. En iyisi komik bir anımızı anlatalım. Mesela son Yunanistan anısı var, komik bir olay. Kaç yılıydı?

R.Ö.: 2000 yılıydı.

V.Y.: Yunanistan'da deprem oldu. Atina'da şehir dışında göçüklerde ölümler, yaralılar olduğu söyleniyor. Türkiye'den de **AKUT**, gece yarısı bir uçakla oraya gitmiş. Bunların görüntülenmesi lazım. Ben yine uçağa bindim, bakıyorum gazeteci var mı diye, Ramazan Öztürk, yanında **Yunus Şen**'le uçakta. Herkesin derdi **AKUT**'a önce ulaşmak. Biz Yunanistanlı gazeteci arkadaşlarımız sayesinde herkesten önce bulduk

onları. Binanın yarısı çökmüş, bir yarısının da damı duruyor, ama damın önüne güvenlik teli gerilmişler. Telin bir tarafında onlarca gazeteci var, kameralar kurulmuş sıra sıra ve telin diğer yanına geçmek yasak, çünkü dam çökebilir ve aşağısı iki bin metre. Yirmi otuz metre aşağıda göçükte de **Akut** çalışıyor. Onlara ulaşmamız lazım. Aşağıdan ses geldiğini söylediler ve sessizlik istediler. Ortalık birdenbire sessizleşti. Göçük altında kalanları stetoskoplarla aramaya, dinlemeye başladılar. Sesleniyorlar "Kimse var mı orda?" Aşağıdan hiç ses gelmiyor. Ramazan sessizlikten faydalanıp bağırırmaya başladı: "**Feriduuuun, orda mısın, Feridunnn yukarı gel.**" Feridun Çelikmen **Akut**'un başındaydı. Herkes bize "N'apıyorsunuz kardeşim" diye söylenmeye başladı. İpin öbür tarafına geçtik, damın ucuna kadar gittik, sallanıp duruyor, çökme noktasında duruyoruz, bizi çıkartmak isteyen güvenlik görevlileri bile o noktaya gelemiyorlar yani. Herkes bağırıyor "İşte Türk gazeteciler, hayvan herifler, barbarlar". Feridun yukarı geldi, röportajımızı yaptık. Bütün gazeteciler mikrofönlerini hazırlamış, Feridun hazır yukarı çıkmışken onlarda röportaj yapacak. O zaman bizim röportajımızın bir anlamı olmaz, Feridun'a dedik ki, "Geldiğin yerden geri dön!" (*Gülüyorlar*) ve oradan kaçtık. Adamlar linç edeceklerdi çünkü bizi. Bütün bunları haber yetiştireceğiz diye yaptık, ama sonra anladık ki, değmezmiş hiç bu kadar riske.

Türk Horozu Nasıl Öter

R.Ö.: Mesleğin ortak bir dili var. Dünyada milyarlarca insan var, ama o tarihi olayı sen izliyorsun. Dolayısıyla mesleğe ve insanlığa bir borcunuz var. Orada çektiğiniz görüntüler sizin ortak diliniz oluyor. Onunla kendinizi ifade ediyorsunuz. Farklı düşünebilirsiniz, farklı siyasi görüşleriniz olabilir ama sonuçta bir ayna gibi yansıtmak, bir tercüman gibi aktarmak durumuna girersiniz. İşte o karar anlarıdır sizi motive eden. Çektiğiniz bir fotoğraf karesidir sizi en iyi ifade eden. Onu birisine gösterdiğinizde müthiş bir haz duyarsınız. Çünkü aynı zamanda onunla ya bir savaşın bitmesine neden olursunuz ya kitaplarla yazılmayan bir olayı tarihe bırakırsınız. Ortak dilimiz budur.

V.Y.: Bir kere kader birliğimiz var. Aynı yollardan geçiyorsunuz, aynı tehlikeleri yaşıyorsunuz. Dünyanın her yerinde savaş vardır, savaş muhabirini aynı tehlikeler bekler. Gittiğiniz bölgeyi tanıyorsunuz, tanımak zorundasınız, o bölgeye endekslenmişsiniz. Dünyanın diğer ucundan gelen meslektaşınız da öyle. Ama Türkiye'den giden **Lale Saniibrahimoğlu, Zaho'da** sabahleyin öten horoza şu tepkiyi veriyor, "**Ne güzel bir yer burası, buradaki horozlar aynı Türkiye'deki gibi ötüyor.**" Bizimkilerin durumu çok vahim gerçekten, çok vahim.

Cezayir'de Ölüm Mahallesi

V.Y.: Şu Cezayir'i bir anlatır mısın? Beraber yaşadığımız mahalleyi anlatır mısın?

R.Ö.: Biz hiçbir zaman insanların eğlendiği, çok mutlu olduğu haberlere gitmedik. Bu tür haberleri de yaptık ama çok azdır. Ama asıl bizim mesleki hayatımızda yer edenler acı, gözyaşı, ölümün bir nefes gibi insanın ensesinde dolaştığı bölgelerdir. Veda'nın bahsettiği Cezayir'deki o mahallede bir gecede kadın, yaşlı, çocuk demeden dört yüz kişiyi tavuk gibi kestiler. Ertesi gün biz girdik oraya. O insanların kanları hala kurumamış. Yakılan evlerdeki dumanlar hala tütmeye devam ediyor. Yanan insanların et kokuları hala insanın genzini yakıyor. Sonra ölü numarası yaparak ya da bacaya saklanarak kurtulan insanların ruh hali. Kendi karıları, çocukları gözlerinin önünde kesilmiş, onlar can korkusundan saklanmışlar. Bu olayları yaşıyorsun, bunlar hep insanı olgunlaştırıyor, bilgi ve birikim oluyor. Tecrübe oluyor. Yani katılma olmuyor, biz hiçbir zaman katılmadık.

Sadece Cezayir değil her yerde aynı manzaralar. İran-Irak savaşından tutun da, Romanya'daki iç savaşa, Bosna, Kosova, Rusya, Çeçenistan, Afganistan...

V.Y.: Kongo, Zaire...

Ölümler, Acılar Hep Aynı

R.Ö.: Ben şunu gördüm ve inanıyorum. Dünyanın neresinde olursa olsun savaşlar, ölümler, acılar hep aynıdır. Yani bütün insanların kanları kırmızı akar. Bütün insanların yürekleri de aynı şekilde yanar. Zenci, Arap, Kürt ya da Türk önemli değil. İnsan acısı aynı şekilde hissedilir. Baktığında bir gün burada, bir gün dünyanın öbür ucunda, aynı acıyı görüyoruz. Ve birilerinin bu ortamdan rahat elde etmeleri var.

V.Y.: Savaşın rant boyutudur o.

R.Ö.: Bir kere savaşa hayır diyenin ne kadar menfaati varsa, savaşa evet diyenin o kadar menfaati var. Çünkü savaşa hayır diyenin savaş olmadığında elde edeceği menfaatleri vardır, farklı yatırımları vardır; ülkeler bazında söylüyorum bunu. Savaşa evet diyenin de silah ticaretinden tut da, siyasi yatırımlarına yönelik menfaatleri vardır. Savaşların tamamı menfaat üzerine kurulmuştur.

V.Y.: Amerika'nın silahlarını Türkiye'ye pazarlayan şirketlerinden iki tanesi, şu anda Türkiye'ye malzeme yığmış. Bu malzeme de, Amerika'nın Irak'ta vuracağı yerlerin, yeniden inşaatı için gerekli malzeme. Yani bütün tekrardan yapılanma için, inşaatlarda, santrallerde, tribünlerde, barajlarda kullanılacak ne kadar elektronik malzeme varsa, şu anda Türkiye'ye gelmiş. Amerika'nın bombalamasını bekliyorlar. Orası bombalanacak ki bu gelen malzemeler hemen oraya şatılacak.

R.Ö.: Bakın ben bir anımı anlatayım. Yanılmıyorsam sene 1996 - 97 yılıydı. İran'da savaş malulleri için bir rehabilitasyon merkezi kurmuşlardı. Beş yıldızlı bir oteli aratmayacak kadar lüksü. Orada savaşa katılmış bacağı, kolunu kaybetmiş, tekerlekli sandalyeye mahkum kalmış yüzlerce insan vardı. Onlarla röportaj yapıyordum. Vücutlarında herhangi bir yerini kaybeden insanlara soruyorsun "**Neden savaştın**" diye. Adam "**Bilmiyorum**" diyor. "**Peki savaşı kim kazandı**" diye soruyorsun, yine "**Bilmiyorum**" diyor. "**Peki kim kaybetti**" diyorsun, "**Ben kaybettim**" diyor. "**Savaş bitti aradan yıllar geçti ama ben bedenimde savaşın izini ölene dek taşıyacağım**" diyor. İran-Irak savaşının yaraları halen kapanmış değil. Çünkü her aile birden fazla ölü verdi. İran bir nebze şanslı; şöyle ki savaştan sonra normal yaşamına dönmeye çalıştı, gerçi rejim katıydı ve onla ilgili sıkıntılar vardı ama en azından bir savaş daha girmede. Ama Irak halkı daha şanssız. 89'un başında savaş bitti, 90 yılında Saddam Kuveyt'i işgal etti, yeniden Körfez Savaşı başladı.

V.Y.: Askerler eve gitmeden Kuveyt'e gitti.

Türk Medyası

V.Y.: Gelelim Türk medyasına.

R.Ö.: Türk medyası, tarihinde hiç yaşamadığı bir bozulma yaşıyor. Gazetecilik mesleği bu kadar ucuzlatılmamalıydı. Menfaatler uğruna, ticari amaç uğruna da olsa bu kadar ucuzlatılmamalıydı. Ben Afganistan sa-

vaşında bir iki arkadaşım hariç hepsine güldüm, acı acı izledim onları. Gençcik çocuklar, Pakistan'da sokaklarda dolaşıyor, heyecanlı heyecanlı anlatıyorlar. Belki dışarıdan izleyen insanlar fark etmiyor ama ben işin içinden bir insan olarak utanıyorum.

V.Y.: Bazıları şimdi şöyle düşünebilir. Bunlar gidemedikleri için böyle konuşuyorlar.

R.Ö.: Hayır, hala ben bir halt olmadığı için, kendi işlerim olduğu için gitmedim. Ama gideceğim. Ve haberciliğin ne olduğunu da bu insanlara göstereceğim. Benim böyle bir kompleksim yok. Olması gerektiği kadar oldum ben. Bunu Türk basını görmeyenlerden gel-se de Avrupa'da, Amerika'da bilen biliyor.

V.Y.: Ya bir de ben emeğe, mesleğe saygısı olmayan insanlar için neden canımı tehlikeye atayım. Hiçbir arkadaşımın da gitmesini istemiyorum. 500 dolarla adam göndermeye çalışıyorlar. Diğer taraftan büyük kanallar, Irak hükümetine, ekipler Bağdat'ta kalabilsin diye günde 600 dolar ödüyorlar. Bir taraftan cebinde 40-50 bin dolarla giden vasıfsız muhabirler, bir taraftan 500 dolarla gönderilen yine vasıfsız muhabirler.

R.Ö.: Habercilik yapmadan yayın yönetmenliği yapan, yazı işleri müdürlüğü yapan insanlardan kaynaklanıyor bu. Bu tür insanlar da birilerinin işine geliyor sanıyorum. Onlar da kendilerine yakın, kendilerine benzeyen, asla kendilerine alternatif olmayacak, kendilerine bir tehlike arz etmeyecek insanları buluyorlar.

V.Y.: Geçenlerde televizyonu kırıyordum az daha. **Radikal Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni** çıkmış Ortadoğu, Türkiye ve Irak konularında ahkam kesiyor. Bir konuda ahkam kesmek için bilgi sahibi olmak gerekiyor. **İsmet Berkan** gazetelerde sayfa sekreterliği yapmış, hayatında bir haber yazmamış biri. Lise mezunu olduğu söyleniyor. Hayatında Diyarbakır'ı görmemiş adamlar, Ortadoğu üzerine ahkam kesiyorlar.

Başarıları Çekemiyorlar

R.Ö.: Bir de bu adamların hiçbir başarıya alışık değil. Arkadaşlarının başarılarını çekemiyorlar. Mesela benim Halepçe Katliamını anlatan ve dünyaca ünlü olmuş fotoğrafımı kullanırken, asla imzama kullanmazlar. Sorduğumda, bilmiyorduk gibi cevaplar bile veriliyor. O fotoğrafın bana ait olduğunu dünya biliyor, mesai arkadaşlarım biliyor.

V.Y.: Yediremiyorlar kendilerine.

R.Ö.: **Diñç Bilgin** beni koridorlarda gördüğü zaman elini omzuma atar, yanaklarımdan öperdi, "**Evladım, oğlum benim, bak bugün yine Times'dasın**" diye benimle övünürdü. Ben bunları da yaşadım. Şimdi orada fotoğrafa imzama kullanmıyorlar.

V.Y.: O gazeteleri, televizyonları varedenler işte bu emektar insanlardır.

İki Tip Gazeteci Var

R.Ö.: Türkiye'de iki tip gazeteci var, bir tanesi üreten, hayatını bile ortaya koyarak haber yapan, haber heyecanını hisseden, bir haber için günlerini, aylarını veren insanlar. Bunlar haberin içinde yaşıyorlar, para için yapmazlar, meslek aşkı uğruna yaparlar. Diğer tip ise, gittikleri ülkelerin lüks otel odalarında kalıp, oranın gazetelerinde çıkan haberleri tercüme edip geçen, bir yaptıklarına bin katarak anlatan, şovmenler. Fakat emektarların çabaları, ortaya koydukları ürünler, diğerlerini silip süpürmüşlerdir her zaman. Mesela ben inadına çok güçlenmiş olarak geri dönüyorum yakında.

V.Y.: Ben aktif olarak muhabirliği bıraktım, çünkü artık emeğimi vasıfsız insanlar için harcamak istemiyorum. Niye, niçin diye sorup cevap bulamıyorum. Belki şu aşamada dönmeyeceğim ama çok özel röportaj ve haberler için dönebilirim. Ama artık bir yönetim için, bir kurum için aylarca hayatımı tehlikeye atmak istemiyorum. Çünkü yıllarca bunu yaptım ve arkamda bir sıfır var. Muteahhit gazetecilerin tamamı han, bina, kat sahibi oldular. Onlar için artık yapmak istemiyorum. 🌟

Savaş Muhabirlerinin Çalışma Koşullarını Haber Editörlerine Sorduk

Kadri Gürsel
Milliyet Dış Haberler Müdürü

- "Olmazsa olmaz" dersiniz, bir dil yeter. Bir de, hırslı ve gözü pek olsun, fotoğraf çeksin, haberi hızlı ve anlaşılabilir biçimde yazsın, biraz da yerel kültür, tarih ve sorun hakkında bilgili olsun derdim.
- Kadın gazeteci farklı beklentiler ortaya çıkarır. İşte, "kadın gözüyle savaş" vs... Endişeler de ortaya çıkarır. Kadınlık durumuyla ilgili her türlü endişe ister istemez ortaya çıkar. Sakinlik biraz, muhabir kadını diye... Hassas davranılır, her şeyi yapması istenmez. Ha, yaparsa da erkeğin yaptığından daha değerli ve ilginç olur. Yine kadınlık durumu...
- Bu tür teçhizat tamamen muhabirin kendisini sakinleştirmesiyle ilgilidir. Kendisi bulursa bulur, alırsa alır veya nüfuzu varsa aldırır. Bosna'da çelik yeleklerle görev yapan muhabirler hatırlıyorum ama meslek yaşamım boyunca şirketlerin çalışanlarına bu tür teçhizatı satın aldıklarına tanık olmadım. Yeterli ödenek tabii ki sağlanır. Psikolojik destek sağlamak doğrusu kimsenin aklına gelmez.
- Türkiye'deki muhabirlerin çalışma koşulları tamamen kişinin yönetim karşısındaki pazarlık gücüne bağlıdır. Batı'da ise medya sektöründe sendikalar yetkili olduğundan başta savaş muhabirliğinden doğan risklere karşı müesseselerin sağladığı güvenceler vardır.
- Batılı büyük medya kuruluşları ise dünyanın hemen her tarafındaki savaşlara adamlarını yollar. Son yıllarda Türk muhabirleri sadece Afganistan'a ve Kosova'ya gittiler. Yani başımızdaki Çeçenistan bile ihmal edildi. Oysa dünya medyası Doğu Timor'dan Sri Lanka'ya, Fildişi Kıyısı'ndan Nepal'e nerede bir iç çatışma veya savaş varsa paraya kıyıp adam yolluyor.
- Medyamızın dar ufkü yüzünden ünvanı hakkıyla kullanan dört beş isim yetişmiştir son yirmi yılda Türk basınında. Tabii ki onları suçlamak haksızlık olur. Suçlanması gereken sektörün kendisidir.

Mustafa Dağıstanlı
NTV Dış Haberler Yönetmeni

- Savaş muhabirinde olmazsa olmaz en önemli şey tarafsızlıktır. Bir de gördüğü, göreceği savaşın aslında neyin bir parçası olduğu konusunda fikri olması. Çünkü aksi takdirde, maç anlatımına döner iş. Televizyon muhabirleri için daha çetrefil bir durum var. Artık öğrendik, görüntü yağıyor savaşlarda; 1991'deki Körfez Savaşı'ndaki gibi. Ahali de çoğu zaman bir anlamı olmayan görüntüleri seyredip duruyor. Şimdi artık görüntü arsız haline gelmiş olan seyircileri bu bakımdan tatmin etmek daha zor belki. Ama işte o görüntü çöplüğü içinde parlayacak, kaybolan anlamı yerine koyacak, hiç değilse buna çabalayacak işler gerekiyor.

NTV

- Doğrusu, kadın muhabirin de avantajlı olduğu durumlar var. Kimi durumda biraz güçlü kuvvetli olmak işe yarayabiliyor. Ama kimi zaman da kadının kendisi büyük bir avantaj olabiliyor. Mesela özellikle bazı Müslüman toplumlarda erkeklerin giremediği yerlere, ev içlerine, kadınların arasına kadın muhabirler girebiliyor. Endişeye gelince; endişenin cinsiyetle bir ilgisi yok galiba.
- Çalıştığım kurumda savaşa giden muhabire gerekli donanım sağlanabiliyor Doğrusu, bir kural olduğunu söyleyemem, ama ikramiye verildiği vakidir. Sağlıkla ilgili sorunlarda destek olunmaması düşünülemez. Bir anlamda Batılı muhabirlerle aralarında fazla bir fark yok; işte gaz maskesi, çelik yelek gibi konularda. Ama imkanlar paranıza göredir. Batılıların habere daha çok para yatırdığını söyleyebiliriz rahatlıkla.

- Savaş bölgesine gönderilen muhabirlerin seçiminde aranan "olmazsa olmaz" özellikler nelerdir?
- Savaş bölgesine gönderilen muhabirin kadın ya da erkek olması farklı beklentiler ya da endişeler ortaya çıkarıyor mu?
- Savaş bölgesine görevlendirilen muhabirlerin çalışma koşulları nelerdir? Göreve giderlerken, adına çalıştığı

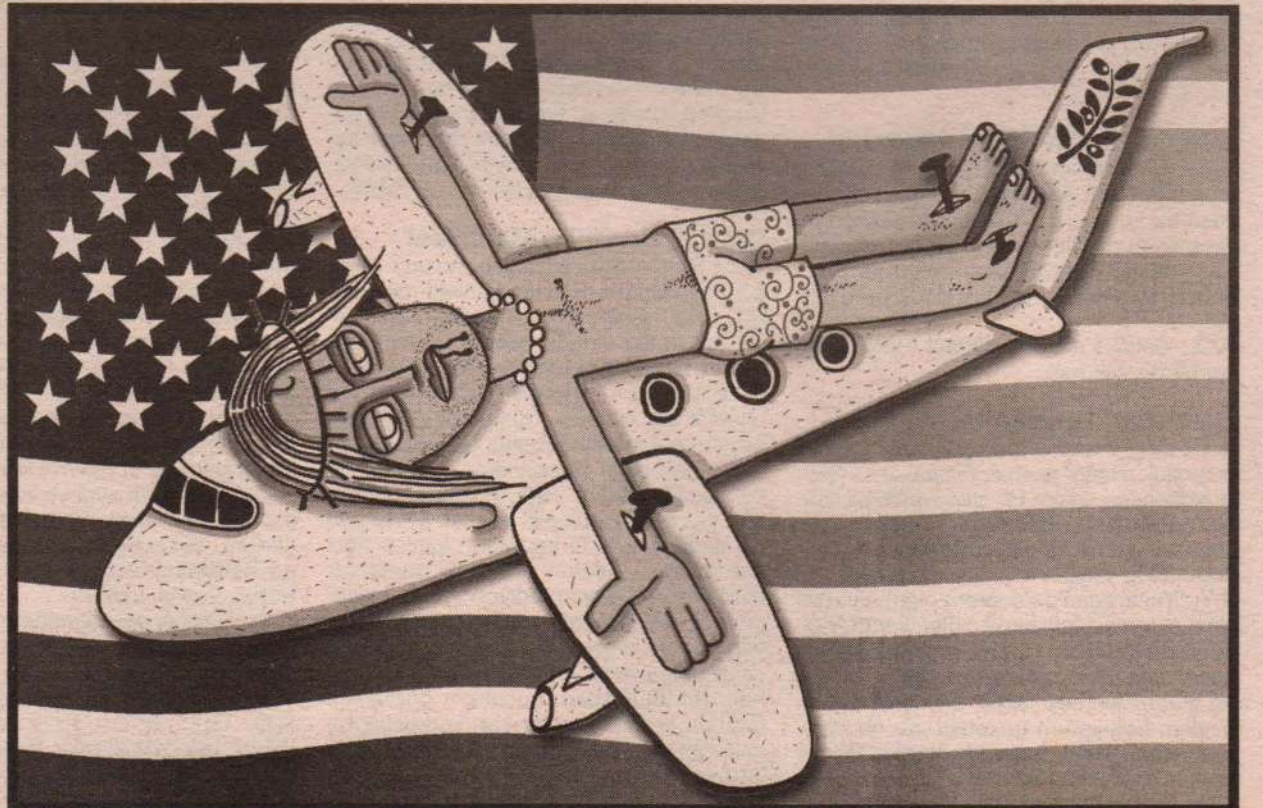
- basın kurumu tarafından ekstra imkanlar sağlanabiliyor mu? (Yeterli ödenek, gaz maskesi, çelik yelek vs...)
- Maddi ve manevi bir ek destek hakkı söz konusu olabiliyor mu? (Fazla maaş ikramiye, ücretsiz psikolojik destek vs...)
- Batılı meslektaşlarının çalışma koşullarıyla karşılaştığınızda ortaya nasıl bir tablo çıkıyor?

Emre Ergül
Sabah Gazetesi Dış Haberler Müdürü

- İlk olarak tabii ki kendisine güvenen, girişken ve pratik zekalı olmalı. Başının üzerinde bombalar ve mermiler uçuşurken hayatta kalmayı başarabilmesi için içgüdüleri kuvvetli olmalı. O bölgenin geçmişini, insanını, savaşın nedenlerini çok iyi bilmeli ki hem haber hem de fotoğraf konusunda en uygun sonuçları alabilelim. Daha önce riskli ve sıcak bölgelerde bir süreliğine de olsa görev yapmış olmalı. Sakin kalabilmeli. Fedailiklere girmeyecek birisi olmalı. İlk yardım eğitimi, bir hatta birkaç yabancı dil bilgisi de sahip olması gereken diğer özellikler.
- Şahsi fikrim, elbette ki başta fiziksel olmak üzere duygusal, ruhsal açıdan daha dayanıklı olacakları göz önünde bulundurulursa savaş muhabirinin erkek olması ağırlık kazanır. Çünkü savaş muhabirleri bize değil, haber merkezine bağlı çalışıyorlar. Fakat Christian Amanpour gibi bu konunun en iyilerinin başında gelen bir kadın olduğunu da unutmamak gerekir. Afganistan Savaşı'nda İngiliz basını için hizmet veren kadın gazetecilerin sayısı kayda değerkdi. Çoğunlukla erkekler tercih edilse de savaş muhabirliği kişinin gönüllü, kararlı olması ve becerisine bağlıdır.
- Bir gazete ya da televizyon sıcak bölgeye savaş muhabiri gönderiyorsa, ona gerekli teknik teçhizatları sağlayacak kadar da bütçesi mutlaka vardır. Bu durumda savaş muhabirine çok iyi çalışan gelişmiş bir laptop, bir uydu cep telefonu, çelik yelek ve kask gerekir.
- Elbette ki yabancı gazete ya da televizyonların bütçeleri, Türkiye'dekilerin birçoğundan çok daha fazla. CNN, Fox ve BBC gibi dünyaca ünlü kanalların olası Irak harekati için ekstra bütçe ayırdıkları unutulmamalı. CNN savaş için (bölgeye muhabir gönderme, link vs.) 36 milyon dolar ayırdı. ABD, Savunma Bakanlığı (Pentagon) ise bölgeye gönderecekleri muhabirlerini 5 günlük askeri kampa aldı. Amerikalılar cepheye göndermek üzere robot-muhabirlerin yapımı üzerinde çalışıyor. Yani tüm bunlar, savaş muhabirliğine bakış farklılığını gözler önüne seriyor.

Alican Değer
Show Haber Editörü

- Bence en önemli koşul ne cesarettir ne de atılganlık. En önemli koşul pratik zeka ve uygulama kabiliyetidir. Çatışma içindeki gazeteci pratik zekasıyla değişen dengeleri fark eder, sezer ve nerede çalışması gerektiğini bilir. Üstelik bu verdiği kararların tümü doğru olmalıdır. Çünkü ilk hata, son hata olacaktır.
- İlk izlenim olarak erkek işi olarak görülebilir. Çünkü cephede erkekler savaşır. Bu demek değildir ki kadın savaş muhabiri olmaz. Olur. Hem de en iyilerinden olur. Ama yazı işleri ister istemez farklı kaygılar taşır. Son yaşadığımız Afganistan örneği, Nevin Sungur veya İrep Güner'in bölgeden yaptıkları haberler bizim de bu kaygılardan sıyrılmamız gerektiğini ortaya koydu.
- İki kişiyi cebine para koyup yollarsınız. Muhabir tecrübeliyse, nereden araç bulacağını, nereden helikoptere bineceğini bilir. Tecrübeli değil ise daha çok sıkıntı çeker. Kimi zaman yanına yeterli para verilmeyen tecrübeli muhabirler de sıkıntı çeker. Çünkü savaş ortamlarında her şeyin fiyatı ona, yirmiye katlanır. Fakat şunu diyebilirim ki savaş alanındaki muhabiri genellikle savaşı yaşayan sivil halktan daha iyi durumdadır.
- Yeterli ödenek, genellikle sağlanır. Kurşun geçirmez yeleği son olarak Kosova ve Afganistan'da kullandığımızı hatırlıyorum. Her haber merkezinde böyle yelekler bulunur, yoksa bile satın alınır. Ama 15 kiloluk bir kütleyi üzerinde taşımak muhabir hele hele kameramanı ne kadar mutlu eder bilemiyorum.
- Batıda genellikle bağımsız gazeteciler çalışıyor. Ya da özgür bir gazeteci bir gazete ile anlaşıp gün başına bedel alıyor. Size bir örnek vermem gerekirse Afganistan savaşında Pakistan'da duran Batılı bir gazeteci günlük 100 pound kazanırken, Afganistan'a girdiği an bu rakam 400 pound'a çıkıyordu. Yani ne kadar tehlike o kadar ücret. Ama diğer yönü de eğer iş gelmezse paranın olmamasıydı. İşte Türk gazetecileri ile Batılı gazetecileri ayıran en önemli nokta bu.

Açlık, tüm ağzımda titreyen bir huzursuzlukla salınmalı. Ben, açlığı tüm dişlerimle tutmalıyım.

Kurban Bayramı 2003

EXTRAMÜCADELE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Firüzköy Mezarlığı, İstanbul'un sakin mezarlıklarından. Orada ölümler Küçük Çekmece gölünün durgun mavi rengine karşı yatıyorlar. Özcan Aktürk ise, her gün fanî olduğuna ve ibret dersiyse eğitildiğine inanarak, mezartaşlarına karşı kulübesinde çayını yudumluyor. O bir mezarlık korucusu. Kıvrık kirpikli gözleri çakmak çakmak. Oysa ben, her gece dirilen ölümlerle sohbet eden şarapçıların hikayelerini anlatacağımı sanmışım Özcan Aktürk'ün. Meğer Firüzköy Mezarlığı kadar sakin olabiliyormuş hayat.

Bir İbret İşi

HATİCE MERYEM

Adınızı öğrenebilir miyim?

- Özcan Aktürk.

Kaç yaşındasınız?

- 1961 doğumluyum.

Kaç yıldır bu işi yapıyorsunuz?

- Altı yıldır, yani 1997'den beri.

İşinizin resmi adı nedir?

- Mezarlık korucusu.

Daha önce ne iş yapıyordunuz?

- İnşaatlarda çalışıyordum.

Bu işe nasıl başladınız?

- İmtihan açılmıştı. Müracaat ettik, imtihanı kazandık, böylece girmiş olduk. Allah da nasip etti..

Tahsil durumunuz nedir?

- Ortaokul.

Çalışma saatleriniz?

- Saat sekizde görev başı yapıyorum.

Akşam dört buçukta paydos ediyorsunuz.

Gece mezarlıkta kimse kalıyor mu?

- Hiçkimse kalmıyor. Kapıyı kilitleyip gidiyoruz.

Bu mezarlık kaç metrekare?

- Aşağı yukarı on yedi dönüm.

On yedi dönümlük mezarlık arazisinin güvenliği yalnızca size emanet yani?

- Tabii. Sabah sekizde geldiğimizde önce etrafı kolaçan ediyoruz. Kaçak cenaze gömülmüş mü kontrol ediyoruz. Sonra cenaze sahipleri gelirse başsağlığı diliyoruz. "Allah başka acı göstermesin" diyoruz. Eğer evraklarda eksiklik varsa, mesela doktor defin kağıdı lazım, gidip müdürlüğümüze müracaat edin, o size gereken yardımı yapıyor diyoruz.

Ölüsünü bırakıp kaçan oluyor mu?

- Bugüne kadar başımıza gelmedi.

Hiç mezar soygununa şahit oldunuz mu?

- Burada olmadım. Yalnız duyum aldım. Kendi gözümle şahit olmadım. Kozlu Mezarlığı'nda birkaç tane mezar açmışlar, altın diş aramışlar.

Tıp öğrencileri ceset ve kadavra sıkıntısı çekiyorlarmış, bugüne dek bir öğrenci sizinle bu konuda görüştü mü?

- Öğrenciler gelip müracaat ediyorlar ama biz onları müdürlüğe gönderiyoruz. Karar verme yetkimiz yok bizim.

Rica minnet bu işi yapmanızı isteyenler de oluyordur.

- Tabii canım olmaz olur mu, ama mecburen müdürlüğe gönderiyoruz, bizim elimizde bir şey yok.

İşinizin güç yanları var mı?

- Şimdi, vatandaş geliyor, "Selamüaleyküm, şu tarihte babam ölmüştü, buraya gömülmüştü, yerini bulamıyorum" diyor. Parselli mezarlıklarda defteri açık buluyoruz. Ancak burası 81 ihtilalinden sonra müdürlüğe geçme olduğu için o tarihten önce gömülenleri bulamıyoruz. Karışık yani.

Her mezarın mezar taşı var mı?

- Yüzde sekseninin vardır. Yalnız morgdan gelenlerin olmaz. Kimsesizlerin yani... Gömü yeri olmadığı için artık onlar da gelmiyor.

Kimsesizler Mezarlığı diye bir mezarlık

var mı?

- Öyle bir mezarlık yok. Gömüye açık olan mezarlıklarda ona bir bölge ayırırlar; kimsesizlere yani. Cenaze muhtarlar gelir, imamla defnederler.

Batıl inaçlarınız var mıdır?

- Ne gibil

Islık çalarsan şeytan gelir, gibi.

- Islık çalmadığım için hiç başıma gelmedi. Ama tabii sabah kapıdan içeri adım atınca besmeleyi çekeceksin. Ölümlere bir fatiha okuyacaksın, bunlara inanırım ben. Yalnız yedi rakamını severim, eskiden top oynadığım için. Tabii profesyonel değil, profesyonel olsaydık biz de köşeyi dönmüştük.

Küçükken ne olmak isterdiniz?

- Futbolcu.

Evli misiniz?

- Evliyim. Kızım lise son, oğlum orta son sınıfa gidiyor.

Ailenizin, işiniz hakkında fikri nedir?

- Memnunuz. Hayırlı bir iş yapıyoruz sonunda. Biliyorsunuz memlekette işsizlik sorunu var. Ben de işimi severek yapıyorum. Hem severek yapmazsam aldığım paradan hayır göremem.

İşinizin sevdiğiniz yanı?

- Bir ibret işi bizimkisi. Dün onlar bizim gibiydi, yarın da biz onlar gibi olabiliriz.

Bunu sürekli düşünüyor musunuz?

- Neyil

İbret işini..

- Düşünüyorum. Bu mezarlıktan içeri adım atar atmaz düşünmeye başlıyorum. Hep ibretle karşı karşıyayız.

İbret duygusu sizi zamanla daha "iyi bir insan" yaptı mı?

- Konuşmalarında zaten söylemezdim ama, iyice küfürsüz konuşmaya başladım.

Dindarlığınızı da koyulaştırdı mı?

- Dinde daha dindar olmak diye bir şey yok. Mezarlıkla dinin bir ilgisi yok. Ama tabii ki olgunlaştırdı.

Çocuğunuzun mezarlık korucusu olmasını ister misiniz?

- İsterim, niye istemeyeyim.

Duyduğunuz tuhaf hikayeler var mı?

- Yok duymadım. Burası sakin bir mezarlık.

Vehbi Koç'un cesedini kaçırmışlardı. Bunlar çok olur mu?

- Valla herhalde Türkiye'de ilk defa olmuştu o. Belki de medyatik olmak için çalmışlardır.

Ziyaretçilerin sizi rahatsız eden davranışları oluyor mu?

- Bana, "Mezarlık pis!" diyorlar. Sonra takip ediyorum; gidip kendi mezarlıklarındaki pisliği alıp öbür mezara atıyorlar. Bazıları pisliği dışarı atıyor. Allah onlardan razı olsun. Bura benim değil ki vatandaşın yeri. Bir de millet acıdır. Bize hakaret dahi etseler geçici olduğunu biliyoruz. Olur, insanlık hali, sonuçta gelip sarılıp öpüşüp tatlıya bağlıyoruz. Onlar acılı; biz burada devamlıyız.

Toplumumuz sizce ölümlere yeterli saygıyı ve ilgiyi gösteriyor mu?

- Gösteren de var, göstermeyen de. Çoğunluğu gösteriyor.

Mezarların bakımını kim yapıyor?

- Günlük bakımını biz yapıyoruz. Burada bana bir arkadaş da yardımcı oluyor.

Elinizde olsa İstanbul'daki hangi mezarlığa bekçi olmak isterdiniz? Aşıyan Mezarlığı mesela, deniz manzaralı.

- Şimdi benim bir prensibim var; görev istenmez verilir. Nerde görev verilirse orda yaparım ben.

Burası da güzel bir mezarlık. Hiç içini-zin ürpertiği oldu mu?

- İlk işe girdiğim zaman. Bir cenaze gelmişti de akrabamış gibi üzülüyordum.

Gece çalıştınız mı hiç?

- Silivrikapı Mezarlığı'nda bir gece saat bire kadar kaldım. Özdemir Sabancı'nın katili gelmişti. Ayfon'da, cezaevinde öldürülen Mustafa Duyar. Gece gömüldü. Saat birde.

Eylem oldu mu? Kimse var mıydı?

- Hayır bir şey olmadı. Sadece polis arkadaşlar vardı. Kız kardeşleri vardı. İmam vardı, araba vardı. Örgüt yoktu. Çok fazla polis vardı. Yakınları ağlıyordu.

Cenazelerin hikayelerini merak eder misiniz, nasıl öldüklerini yani?

- Bilemiyoruz. Zaten acılı vatandaş.

Anneniz hayatta mı?

- Hayır öldü.

Nereye gömüldü?

- Memlekete. Bayburt'a. Köyümüze gömdük.

Mezar korucuları hemşehri midir?

- Bayburt'tan ben tekim herhalde. Ordu arkadaşlar var. Trabzonlu arkadaşlar var. Tokatlı, Çankırılı, Kastamonulu. Mezar yapan ustaların geneli Bingöllüdür, Tokatlıdır. Kazıcı arkadaşlar Çankırılıdır; çünkü kazı müteahhiti onlardır.

En sevdiğiniz ağaç hangisidir?

- Ağacın hepsini severim de servi ağacını daha çok severim.

Beğendiğiniz mezar taşı modeli..

- Genelde mezar taşı yapımına karşıyım. Dinimize göre mezarın kaybolması lazım. Zaten burası İstanbul olduğu için, yer sorunu var ve beş sene sonra bir mezarın üzerine mecburen bir mezar daha koyuyoruz.

Aziz Nesin de öyle yaptı...

- Yok onun gibi değil. O hiçkimseye göstermedi. Allah onun gibi de etmesin. Neden? Çünkü kimsesiz cenazeyi Allah kimseye göstermesin. Cemaatle, dualarla gelen cenaze daha bir başka oluyor.

Terfiniz oluyor mu?

- Yok, biz de terfi yok.

Ölümden korkuyor musunuz?

- Yok canım, niye korkayım ki, korksam burada duramam. Her canlının sonu. İnşallah tatlı bir son olur.

Allah gecinden versin, ölünce gömülmek istediğiniz bir yer var mı?

- Evet. Annemin yanına gömülmek isterim. Bayburt'a.

**eksioeLU
esseklor**

**Tarihi Gerçekler Dizisi:
Osmanlı'da Internet**

(Bölüm II)

İslamiyet'e yeni yeni alışmakta olan Osmanlı İmparatorluğu o dönem sayıları bugünkünden oldukça fazla olan dini kısıtlamalar (maksimum dört zevce gibi) sebebiyle en işine yarayacak dönemlerde Internet'ten tam anlamıyla istifade edememiştir. İbn-i Haldun'un "Net-i Haram" (Haram Yumağı) eserinde geçen "Vel google el yahoo il hakkı talat" ("Arama motorları iblis işidir, soysuz felandır") ibaresi o dönemde Internet'in Osmanlı'da nasıl bir tabu olduğunun ibareleridir. Buna rağmen Osmanlı'da Internet elbette her ulusta olduğu kadar bulunuyor, lakin kendisinden sadece padişah ve efradı tarafından el altından istifade ediliyordu. Eğer halktan biri chat yaparken, ICQ kullanırken yakalanırsa recm cezasına tabi tutuluyor ya da mouse tıklayan parmağı kesiliyordu. Padişah bunun için zaman zaman tedbiri nick'lerle (mesela "Murat18f") chat kanallarına girer halkı kolaçan ederdi. Tarihte Internet'ten en çok istifade etmiş Osmanlı padişahı Fatih Sultan Mehmet olarak bilinir. Bugün Topkapı Müzesinde bulunan minyatürlerden "El Fetih" eserinde Fatih, Google'da "gemi+kara" diye arama yaparken resmedilmiştir. Gelecek bölümde, geçen sefer gelecek bölümde bahsedeceğimiz diye söz verdiklerimizden bahsedeceğiz.

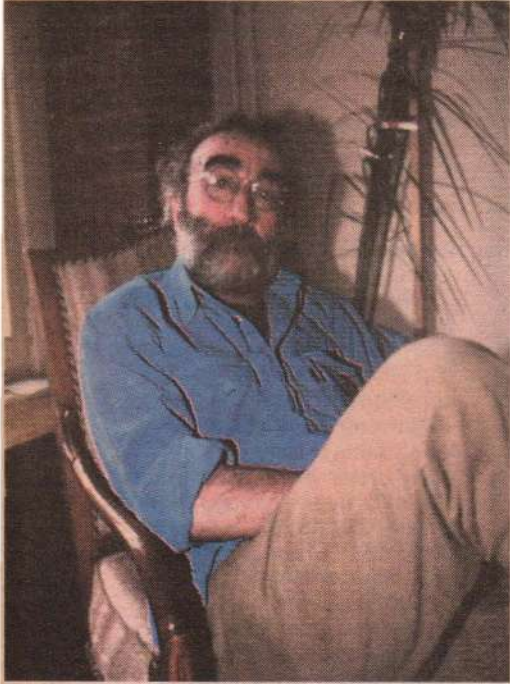
ssg

**atasözleri sektöründe
çin egemenliği:**

bilinen bir gerçektir ki, beynelmînel olarak bakıldığında atasözü piyasasında en çok "çin" atasözleri bilinir, yaygınlaşmıştır... bunun olanca sebebi çin'in nüfusuyla alakalıdır. ne kadar çok insan varsa, o kadar çok insan konuşur, söz söyler, 100'de birini elesen yine ingiliz atasözlerinden on kat fazla atasözü edinirsin... zaten düşük nüfuslu ülkelerin atasözü sektörüne girebilmeleri bile mümkün değildir; 300.000 nüfuslu nepal'de 100.000 kişi atasözü yumurtlasa ne olur ki, 1 trilyon çinli atasözü söyleme derdinde, hatta bunların büyük bölümü bunu meslek edinmiş hali hazırda.

cyrano

“Kendine Ait Bir Oda”

Mehmet Güreli ilginç bir portre. Bir dönem yayıncılık da yapan Güreli aynı zamanda ressam, müzisyen ve sinemacı. 2002'de çıkardığı *Odama Yolculuk* adlı albümü bizi kendi odalarımızın kıyısında dolaştıran Güreli'nin odasının kapısını çaldım. Odanın kapılarını aralayalım mı biraz. Neler var orada?

- Hayat kapıları, pencereleri olan ve kendine doğru açılan bir odadır aslında. Bazen pencereden girecek bir kuş, odanın

bütün havasını değiştirebilir. Yeni katılan her şey, bir ses, telefonun çalması, filmde gördüğünüz bir görüntü odanın içindekilerle başka ilişkilere girer. Bir beynin hücreleri ne kadar zenginleşirse, hayat da o kadar güzelleşir. Bunun için merak, sevgi ve çalışma gerekir. Şimdi pencereden baktığımda, dışarıda film çekildiğini görüyorum. Oradaki heyecan bana da yansıyor. Bu filmi izlemek, çekmekten farksız. İzlemek ve düşünmek belki de aynı şey. Bunun için de oraya yaklaşman, yani çaba göstermen gerekir.

İçerde olmakla dışarıda olmanın farkı ne?

- Hiçbir fark yok. Hepsi bir bütün. Bu dünyada insanın kendine sakladığı hiçbir şey yok. Sadece saklandığını zannedebilirsin. Herkes kendine bir dünya kuruyor, içine bir şeyler yerleştiriyor. Sonra da onlar seni yönetmeye, seninle konuşmaya, hayatın kendisi olmaya başlıyor. O noktada kopuş yaşanabilir. Aslında hayat dış dünyadan kopmaz. Hegel'in dediği gibi, iç dıştır. İşte ben bunların içinde dünyalar kurmaya çalışıyorum. Bunun nasıl bir yolculuk olduğunu da bilmiyorum. Bir amaç uğruna da yapmıyorum bunu, belki bir yaşam biçimi diyebilirim. Sabah kalktığımda beni bekleyen bir şey var sanki. Oradan oraya geçiyorum. Çok programlı da değilim aslında. Ama bazen bitirmem gereken, şu zamanda yapacağım dediğim şeyler çıkıyor hayatta; onlara daha başka bakıyorum tabii. Oda kimi zaman sığınak da olabiliyor mu?

- Odayı tek başına düşünmemek lazım. Oda sığınma yeri değil, içinde insan bazı şeylere hakim olabiliyor. Oda benim direkt ilişki kurduğum bir mekan. Kişinin kendisiyle baş başa kaldığı anlar, kaçış değildir. Odanın bir amacı vardır; yaratmanın, yorgunluğun, çalışmanın hepsinin buluştuğu bir mabet... Odayı anlatırken bir çalışma sahası olarak ele almalı. Yoksa ünlü Çin atasözündeki gibi; "amaç yoksa eve kapanan gider."

Eşyalar bir süre sonra kişinin şeklini alıyor...

- İnsan en fazla odasını düzeltebilir. Bütün dünyayı tanzim edemezsin. Biz dünyanın bir parçasıysak, ancak zerre kadar katkımız olabilir. Benim de en çok sözümün geçtiği yer odamın duvarları oluyor. En büyük özgürlüğüm, asacağım resmin yerini bulmak ve çiviye çakmaktır. Bu aslında müziğin kendisidir.

Ya o duvara çakacak çivi bulamazsanız.

- Ortalık nalbur dolu Deniz, adamı öldürme.

Oda aslında bir tür resim değil mi?

- Odayı resmin içi gibi görüyorum. Bir takım düzenlemeler yapıyorum. Ev de bü-

yük bir tablo benim için. Resimler de sanki o büyük tablonun içindeki nesneler gibi. Kendi yaptığım resimlerde de odalar, pencereler var. Onlar bir yerde odadır ama, çizdiğim şeyler gördüğüm şeyler değildir.

Neler görüyorsunuz?

- Hayal ettiklerimi. Burada yaptıklarım başka, orada yaptıklarım başka oluyor. Çünkü nizam içindeki yaşamın dışına çıkmam gerekiyor. Sadece tek bir odanın içinde kalmıyorum, başka odalara da gidiyorum. Bazen de hiç bilmediğim odalar yapıyorum. İnsan odadan odaya geçmeli. Hayat tek bir odadan ibaret değil. Oda da oda değil belki. Oda belki dünyanın kendisi.

Odanın içindekini yaymak bir anlamda mutluluk demek. Mutsuzluk gibi, mutluluk da bulaşıcı bir şey değil mi?

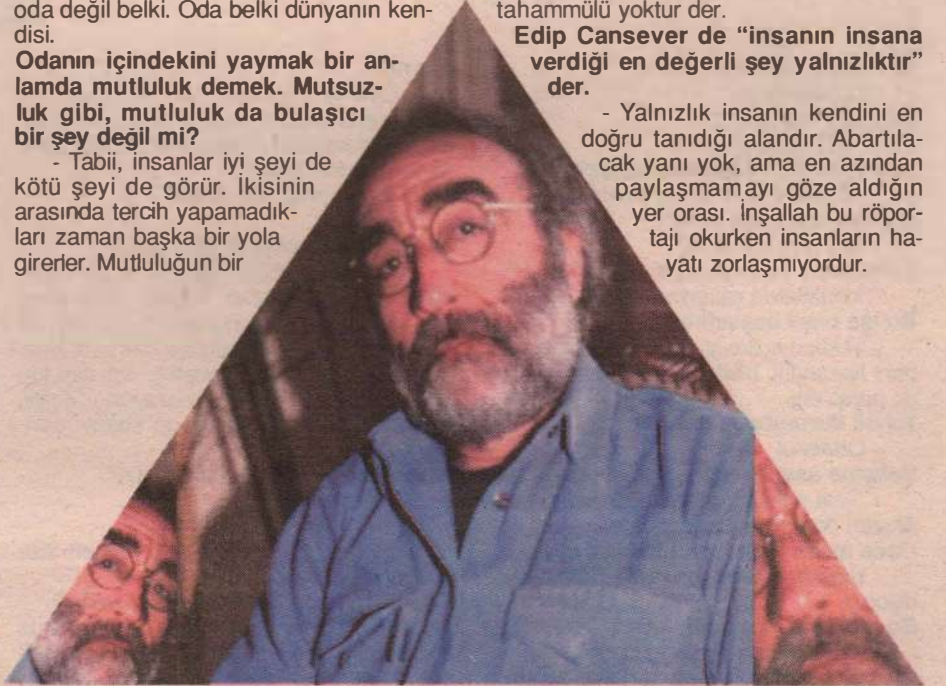
- Tabii, insanlar iyi şeyi de kötü şeyi de görür. İkisinin arasında tercih yapamadıkları zaman başka bir yola girerler. Mutluluğun bir

reçetesi olduğuna inanmıyorum.

Mutsuzluk da insanın arayışıyla ilişkili. İnsan mutluluk aradığı için mutlu olmaz. Mutluluk bir ruh durumudur. Hayatta çok önemli bir şey var; penceren açık olabilir ve sen her şeyi görmeye hazır, sevinçler içersinde olabilirsin. Biraz sonra bir kuşun, önünde kanat çırpacağını düşünebilirsin. Ama o kuş gelmez. Diyelim o gün şansımız yoktur. Çünkü şans da hayatın gizli bir gücüdür. Bize ne zaman güleceği belli olmaz. Bazen çok komik bir olay düşünebilirsiniz. Ama bu birçok kimseyi ağlatan bir olay olabilir. Nietzsche, sanatçının gerçeğe tahammülü yoktur der.

Edip Cansever de "insanın insana verdiği en değerli şey yalnızlıktır" der.

- Yalnızlık insanın kendini en doğru tanıdığı alandır. Abartılacak yanı yok, ama en azından paylaşmamayı göze aldığı yer orası. İnşallah bu röportajı okurken insanların hayatı zorlaşmıyordur.

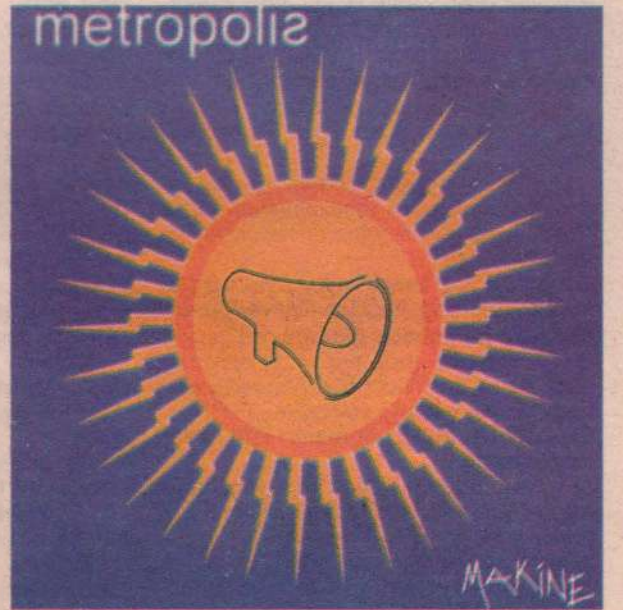
Kara Kutu

İçerde Aşk Var

1992'de davulda Ege-men Ünal, basta Orkun Aldemir, vokal ve gitarda Er-cüneyt Özdemir tarafından Ankara'da kurulan *Metropolis*'e, daha sonra Evrim Evişen (gitar) de katıldı. Ankara ve İstanbul'da sık sık sahne alan grup, 1996-1999 yılları arasında müziklerini Avusturya'da yaymaya çalıştı. Bu dönemde Innsbruck/ Rock For Kosova, Salzburg/ Loud & Proud Festival gibi organizasyonlarda ve büyük kulüplerde çaldılar. Post punk'tan grunge'a, pop'tan, hard core'a uzanan birçok tarzda geniş cover repertuarı olan topluluk, geçtiğimiz günlerde ilk albümleri *Makine*'yi Ada Müzikten çıkardı.

Makine oldukça keyifli, alt yapısı sağlam bir albüm.

Özellikle davul ve gitar çok iyi. Bunun yanı sıra Er-cüneyt Özdemir'in vokali de dikkate değer. Aslında şarkıların yapısı ve bazı yerlerde ritmin birbirine benzemesi, albümün monotonluğa düşme tehlikesini de beraberinde getiriyor. Ama grup elemanlarının müziklerinde yetkin olmaları, onları bu tehlikeden koruyor. İşin özü, şarkıları dikkatle dinlediğinizde, birbirine benzeyen ritimlerin aslında başka kapılara açıldığını görüyorsunuz. Hatta bir denklem gibi işlenmiş şarkılar. Tam da bittiğini düşündüğünüz anda, başka bir grup şarkısına geçiyor.

Lirikleriyle de dikkat çeken Metropolis sistemden, tek tip insan yaratılmaya çalışılmasından, içi boşaltılan değerlerden, yalnlardan, hayal kırıklıklarından söz ediyor. "İçerde aşk yok" derken, sadece ikili ilişkilerdeki aşkı değil, sevgisizliğin hayatın her alanına yansımalarını vurguluyorlar. Paranın her şey olduğu, firmaların piyasa işi albümlere ağırlık verip, kaliteli müzikten uzak durmaya çalıştığı bir dönemde, **Ada Müzik**'in alternatif seslere de yer vermesi içerde aşk olduğuna dair bir umut beslememize neden oluyor.

KONUŞAN KAPAKLAR

Zardanadam: Cem Polat, Er Batur Çavuşoğlu, Paşa Altın, Serkan Aktaş, Tolga Kaya, Uktu Doğruak'tan oluşuyor. Geçtiğimiz günlerde ikinci demoları *Korsan*'ı çıkardılar. *Korsan* ilginç kapak tasarımı ile göz kamaştırıyor.

Özlü Sözler

Mezarlıkla tren yolu arasında gidip geliyorum.
(Burak Terek - Metro)

Biz kendi sınıfımızın altıyız.
(100 Derece)

Yerleşik olan hiçbir şeyle uzlaşmam.
(Yaşar Kurt)

Sanremo Manremo

Sanremo Müzik Festivali, geçen hafta (4 - 8 Mart arası) tam 53. Kere yapıldı... İlk olarak 1951 yılında yapılan bu festival, kesintisiz bir şekilde devam ederek günümüze kadar gelebilmiş ender müzik festivallerinden. 90'lı yıllar ile birlikte popülerli-

ğini kaybeden bu festival, son birkaç yıldır yeniden adından söz ettirir oldu... Sanremo kasabasında bir müzik festivali düzenleme fikri ilk olarak 1946 yılında ortaya atılmış. Tartışmalar, hazırlıklar epey bir zaman almış ve nihayet 1951 yılında ilk festival ya-

pılmış. İlk festivalde "Grazie Dei Fiori" adlı şarkı ile Nilla Pizzi ipi göğüslemiş... Bir sonraki yıl da kazanan isim olmuş Nilla Pizzi. Her geçen yıl ile birlikte daha fazla isim yarışmaya başlıyor festivalde... 50'li yılların en önemli noktaları şöyle: 1955 yılında Claudio Villa, 1958 ve 59 yıllarında Domenico Modugno kazanmış yarışmayı. 60'lı yılları ise Tonny Dallara açmış. Hiç yabancı olmamış bir isim Tony Dallara; 1968 yılında Yunanistan'da yapılan Apollonia Festivali'nde, Superstar'ımızla yaşadığı aşk nedeniyle gündemimize gelmişti. Festivalin ülke dışına taşımış ilk hit'i 1964 yılına ait... O yıl "Non Ho L'eta" adlı parçayı dünya güzeli Gigliola Cinquetti ve Sezen Cumhuriyet Önal'ın kadim dostu Patricia Carli seslendirmiş ve bu şarkı biz dahil bütün Avrupa'da kıyamet koparmıştı. Bobby Solo, İva Zannichi gibi star isimlerle ilerleyen festivalin 60'lı yılları ise yepyeni bir isim ortaya çıkararak bitiyor. 1969 yılında kazanan isimler Bobby Solo-İva Zannichi (bizde de çok sevilmiş olan "Zingara" ile) olur ama, ilk üçe bile girememiş gencecik Nada "Ma Che Freddo Fa" ile ortalığı ayağa kaldırır ve şarkıların sınırlarını kıstaslar hakkında ilk defa kuşkuyla doğmasına sebep olur. Aynı yıl, "Those Were The Days" ile bütün dünyanın tanıdığı bir isim haline gelmiş olan Mary Hopkin de yarışır ve kırk dokü bir İtalyanca ile şarkı söylemiş olmasına rağmen ikinci olur. Nada; işi burada bırakmadı. 1971 yılında Nicola Di Bari ile birlikte söylediği "Il Cuore e Uno Zingaro" ile festivali nihayet kazanmayı bildi ve bu şarkı; hem orijinal haliyle, hem Türkçe versiyonu ile ("Bahar Gelince" / Öz-

demir Erdoğan) epeyce sevildi ülkemizde. 1974 yılında İva Zannichi kazandı yarışmayı, "Ciao Cara, Come Stai?" ("Yanımda Ol-sa" / Ayten Alpman) adlı parça İtalya'da kıyametler koparıp, artık taşı tarağı toplamak üzere olan Zannichi'nin önüne yeniden eski şaşaalı günlerini serdi. 1975 yılında ise adı o güne kadar hiç duyulmamış gencecik bir kız ipi göğüsledi. Gilda, "Ragazza Del

POPÜLER ANSİKLOPEDI Gönül'ün ve Güller'in "G"si (Ya da Dudakların "D"si

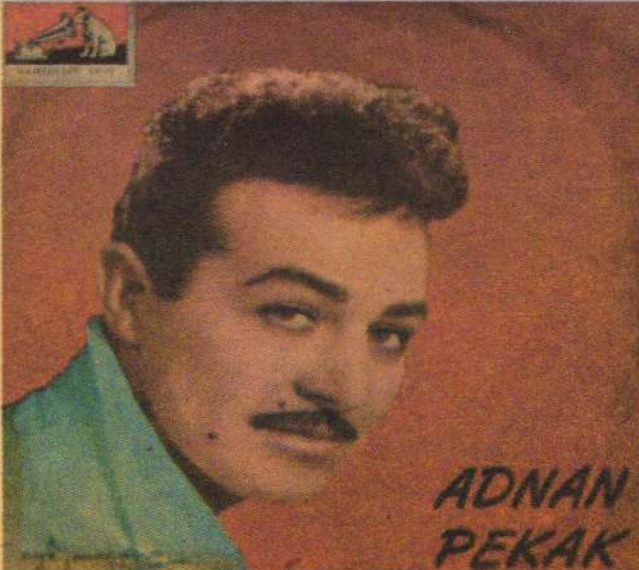
1 942 İstanbul doğumlu. Ankara Radyosu'nda stajyer olarak müzik yaşamına başlayan sanatçı, kendisine sunulan şansı iyi kullanarak, uzun sayılmayacak bir süre zarfında memleketin en popüler isimlerinden biri haline gelmiştir. Arka arkaya yaptığı plaklar ile büyük bir başarı elde eden Gönül Akkor; bu başarısını, sahne çalışmalarına da aktarmış ve ülkenin en aranan "assolist" lerinden biri haline gelmiştir. Asıl olarak Türk Müziği şarkıcısı olarak bilinmesine ve daha çok bu alanda ünlenmiş olmasına rağmen, Türk Popu'nda da söz sahibi olmuş ve bu alanda yaptığı plaklar ile de büyük bir başarı elde etmiştir. Türk Popu'nun en önemli söz yazarları olan Sezen Cumhuriyet Önal ve Fecri Ebcioğlu ile birlikte çalışmış olan Gönül Akkor'un bu tür plakları arasında, Sahibinin Sesi tarafından yayımlanmış "Sana Ben Kulum / Böyle Gelmiş Böyle" adlı 45'liği büyük satış rakamlarına ulaşmış ve sanatçının, 60 sonları ile 70 başları arasında epeyce pop 45'lik yapmasına sebep olmuştur. 70'lerin hemen başında, Bora Ayanoğlu'nun "Güller ve Dudaklar" adlı şarkısını plak yapmış ve Saner tarafından yayımlanan bu plak da büyük bir hit haline gelmiştir. Türk Popu'nun bir başka önemli ismi Kamuran Akkor'un ablası olan Gönül Akkor, 90'lı yıllarda da Sezen Aksu'nun önerdiği bir projeyi kabul etmiş ve "Beni Tanıma" adlı albüm ve aynı isimli şarkı ile yeniden herkesin gönlünde taht kurmuştur.

Sud" ("Birazcık Umut" / Ayten Alpman) adlı şarkısı ile, epeyce ünlü ve güçlü rakibini sollayarak birincilik tahtına oturdu o yıl.

80'li yıllar ise, sonraları ülkesinin ve bütün dünyanın en popüler şarkıcılarından biri haline gelecek olan Toto Cutugno'nun birinciliği ile başladı. Cutugno, o yıl, "Solo Noi" adlı şarkısı ile ipi göğüsledi. 1982 yılını "Storie Di Tutti I Giorni" (Ajda Pekkan, "Büyük Kabare'de "Sev" olarak söyledi) ile Riccardo Fogli; 1984 yılını "Ci Sara" ile Al Bano ve Romina Power önde kapadı. 1986 yılında şans, sonraları, bütün Avrupa'yı şimdilerde Ricky Martin'in yaptığına benzer bir şekilde kasıp kavuracak olan Eros Ramazzotti'ye güldü. 80'leri kapayan isim ise benzersiz güzellikteki Anna Oxa oldu... 90'lı yıllar ile birlikte biz dahil bütün Avrupa Sanremo'yu unuttu ama İtalyanlar hiç pes etmediler. Rai Uno, her yıl bu yarışmayı görkemli bir show'a dönüştürmek için elinden geleni ardına koymadı. Geçen hafta da öyle yaptılar ama gelip geçen isimlerin büyük bir kısmı İtalya dışındakilere bir şey söylemiyor artık. Anna Oxa hariç. Çok şık, çok güzel bir halde geldi mikrofonun başına. Standart bir şarkı söyledi ama, ayrıksı havası ile gözleri ekranlara çaktı bıraktı. "Estetik" takıntısı nedeniyle, bizim Superstar'a benzer bir yüz edinmiş olan Anna Oxa için bile, bir hafta Rai Uno'nun önünde nöbet tutmaya değerdi. 🎤

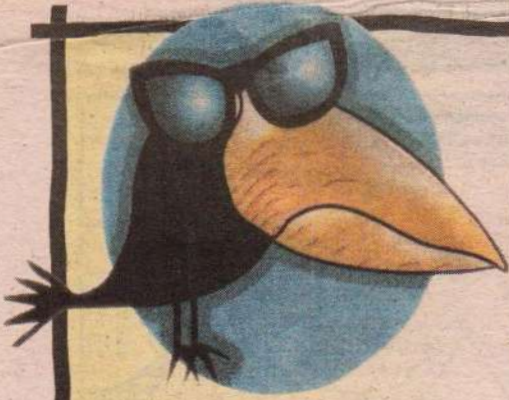
Haftanın Clark'ı

60'lı yılların en kült isimlerinden biri olan Adnan Pekak da, başta Ayhan Işık ve Armağan Şenol olmak üzere, çoğu dönemdaşı gibi "sanatçının bir Clark Gable olarak portresi" havalalarından çıkmaktan imtina etmemiştir. "Pek"li soyadı ile, ardından gelecek olan Ajda Pekkan'a bir kıyak yapıp kulakları bu zor hecelere alıştıran şarkıcının, en çok Zeki Müren'den çektiği söylenir. Güya, Sanat Güneşi, gazino patronlarına baskı yaparak Adnan'ımızı işe aldırılmaz, ya da zor bela kapılmış bir işten kovdurmuş. Durduk yerde Sanat Güneşi'ne tapanları ayaklandırmamak için, "o zamanın dergi ve gazetelerinin yalancısı" olduğumuzu da ekliyoruz.

Türk Popu'nun En Güzel Kadınları

- 1- Gönül Turgut
- 2- Ajda Pekkan
- 3- Semiramis Pekkan
- 4- Sibel Tüzün
- 5- Deniz Seki

Karga Bokuyla Oynamak

Saint-Julien köyü sakinleri, 1587'de piskoposluk yargıcına başvurarak bağlarını istila eden bir yaprak biti sürüsüne karşı dava açarlar. Yargıç böceklere de bir temsilci avukat tayin eder. Sanık avukatının savunması ile yargıç, böceklerinde yaşamaya hakları olduğunu ve onları, yaşamlarını sürdürmek için besinlerden yoksun bırakmanın adaletle sığmayacağına karar verir. Böylece mahkemeyi böcekler kazanır.

Prof. Luc Ferry, Ekolojik Yeni Düzen adlı kitabına bu olayla başlamış. Bakın bunlar aklıma nereden geldi. İzmit'teki yürüyüş yolunda "Görsel kirlilik" yaratmakla suçlanan kargalarla ilgili bir haber gazetelerde geniş geniş yer aldı. Saraybahçe Belediye Başkanı Metin Alan, kent merkezindeki çınar ağaçlarına tüneyen ve "görsel kirlilik" yaratan kargaların engellenmesi için Koçaeli Üniversitesi ile işbirliğine gitmiş. Önemli harcamalar yapılan projeye rağmen başarı sağlanamamış. Başkan mücadelesini şöyle anlatıyor: "Çınar ağaçlarına konan kargalar kent merkezindeki yürüyüş yolunda kirlilik yaratıyordu. Bunu önlemek için Prof. Dr. Doğan Dibekçioğlu ile görüştük ve yaptığı araştırmalar sonucunda tavsiye ettiği **karga-sever sonic sistemi** denedik. Bu sistem kargaları kaçırmak için çaylak, atmaca ve yakalanmış karga sesleri çıkarıyordu. Kargalar bu sesi duyduklarında bir süre kaçıştılar. Ancak çok akıllı oldukları için sonic sistemin blöfünü yutmadılar ve tekrar geri geldiler. Bu projeye sonuç alamadık." Başkanın sözlerini aynen aktarmamın nedeni, size komik bir hikaye anlatıyorum sanmayın diyerdir. Bakar mısınız, ülkemizin yerel yöneticisine; yapması gerekenlerin tümünü halletmiş, iş karga bokuna kalmış. Üstelik sonic sistemli projelere önemli harcamalar yapmış. İşin acı ve vahin olan yanı profesörün durumu. Keşke bir bilim adamı olarak başkana, deprem sırasında İzmit'in dibindeki Ak-sa fabrikasından doğaya karışan 6.500 ton Akrilonitril'in "Bir çeşit Siyanür" zararlarını ortadan kaldırmayı önerseydi. karga bokunun doğal olduğunu, bu harcamaları doğası mahvolmuş İzmit Körfezi için yapmasını söyleseydi...

Yürüyüş yolu tamamlanınca kargalar kendinden şehri terk etmiş. Sebep de yürüyüş yolundaki ışıklandırılmaymış. Yere baktıklarında ıslak ve beton zeminden yansıyan ışıklardan çok rahatsız olan kargalar gitmiş. Halbuki kalsalar bu "görsel kirlilik" bahanesiyle daha ne harcamalar yapıldı kim bilir. Bence akıllı kargalar yakında güneş gözlükleriyle geri dönebilir.

PANTER EMEL

O Şevki Sayışman, ya da Sayın Şişman...
O Penguen ve Hayvan dergisinin sevgi keleşi,
keyif jeneratörü, balon yarıcısı.
Şevki'siz bir kahvaltılık saati düşünülemez...
Şevki Sayışman'la sabah sabah söyleştik.

Şevki Sayışman ve Balon Yazma Sanatı

MET ÜST

Şevki...

- Buyur abi.

Bu senin yaptığın işe ne diyorlar?

- Kaligrafi diyorlar abi. Bizim aramızdaki adı baloncu.

Yani senin adın o yüzden mi Baloncu Şevki?

- Evet abi.

Ne zaman başladın bu işe?

- 1983'te başladım

Nerede başladın?

- İlk Ceylan Yayınları'ndaki Taylor'u yazdım

Nasıl oldu?

- Baba mesleği, babadan öğula.

Baban da mı baloncuydu senin?

- Evet abi.

Babanın babası?

- Onun babası yok, o zaman balonculuk yoktu, ittiat terrakki vardı...

Dümbüllü İsmail de vardı o zamanlar... Neyse, babanın nereden aklına gelmiş onca meslek varken baloncu olmak?

- Babam yüksek kimya mühendisi aslında.

Hastır, konu konuyu açıyor...

- Aslında babamın ressamlığı da var.

Baban hangi balonları yazmış?

- Tay Yayınları'ndan çıkan albümlerin hepsini. 1969'dan beri Zagor, Kızılmaske, Mandraka...

Babanın adı neydi?

- Ferdi Sayışman.

Yaşıyor mu?

- Yaşıyor.

Ellerinden öperiz.

- Eyvallah.

Şu anda hangi dergilerde balon yazıyorsunuz?

- Penguen, Hayvan, Le-man, Lemanyak.

Zor mu bu iş?

- Sabır isteyen bir iş, ufaklık yuvarlaklara yazı yazıyoruz.

Karikatürcülerden en zor yazılan kimin balonları?

- Zorlanmıyorum da sıkıldığım var. Mesela, Robinson. Çok uzun, 6 sayfada 100 küsur balon.

Her mesleğin bir hastalığı var.

Balonculuğun da bir arızası ya da sana getirdiği bir dürrüklük var mı?

- Yok abi, sapasağlam devam.

O zaman bunları yazarken okumuş gibi oluyorsun?

- Merak ettiğimi okuyorum, etmediğimi ezberle, gördüğümü yazıyorum.

O yüzden bir sürü yanlış çıkıyor. Sonra hiç bakmıyor musun?

Yok, hiç bakmıyorum.

Dergi biriktirmiyor musun?

- Yok, evde hiçbir dergi, kitap yok.

Niye öyle? İlk zamanlar biriktirir miydin?

- Yok, hiç biriktirmedim, bakayım nasıl olmuş diye merak etmedim.

Bu işi ciddi bir meslek olarak görmüyor musun?

- Para kazandığım müddetçe ciddi bir meslek olarak görmek zorundayım.

Bu işin piyasadaki üstadları kimler?

- Babam Ferdi Sayışman, Nezir Dündar, Rıza Küleğec.

Bunun bir yaş sınırı var mı?

- Yok, elin titremediği müddetçe yaş sınırı yok.

Baloncu olacak gençlere ne gibi önerilerin olabilir?

- Bol nefes açsınlar, balon üflesinler.

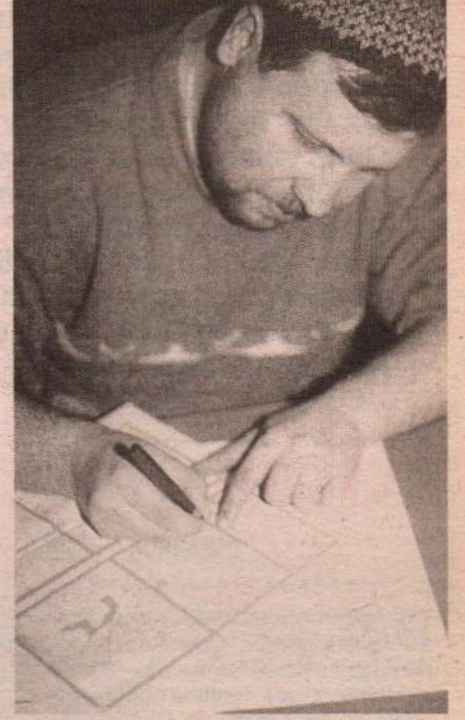
Bu işin püf noktası nedir?

- Yeteneğe bağlı.

Yetenek dışında başka beceri gerekiyor mu?

Mesela baloncuların senin gibi şişko patates olması şart mı?

- Ne hikmetse Rıza Küleğec dışında bütün baloncular şişko. Nezir çok şişkodur, ekmek teknesindeki kirli gibidir kazakları; babam da

öyle, ben de keza.

Oturmaktan mı oluyor bu?

- Evet abi oturmaktan, oturunca gırla para kazanıyor insan ve yiyor.

Ahçılar genellikle Bolulu olur, baloncular nerelidir?

- Babam, ben, Nezir abi İstanbullu, Rıza abi de öyle. Demek ki baloncunun hası İstanbul'dan çıkıyor.

İyi Türkçe bilmek gerekiyor mu?

- Yok hayır.

Kendi adına konuşsan...

- Abi gördüğünü yazdığın için bilmek gerekmiyor.

Kaç çocuğun var?

- İki. Murat ve Simanur.

Hayat felsefen...

- Huzur, mutluluk, hep mutluyum.

Nerede buldun huzuru?

- Evde buldum, çalışma dışında evden çıktığım yoktur.

Eskiden var mıydı içkin, kumarın, gece hayatın?

- İçki vardı da kumar, gece hayatı yoktu. Yirmi beş yaşında evlendim, ondan sonra içki de içmedim, dışarı da çıkmadım.

İdeallerin var mı bir gün Time dergisinin balonlarını yazmak gibi?

- Şöyle bir hikayem var benim; 80'lerin başıydı, o zaman Atlantis'i yazıyordum, baloncuyum diye kalktım gittim rahmetli Tekin Aral'a. Sabahın on birinde çok sarhoştum, "Siz kendinize gelin, ben öyle geleylim" dedim. Çıkarken de kendi kendime "Bir gün geleceğim ve bu abinin dergisinde yazacağım" dedim. Nezir abi hastalandığı ya da tatile gittiği zaman Avni'yi ben yazdım. Tek idealim oydu ve oldu.

Keyif alarak çalıştığın ortam?

- Ustura dergisi. Hasan Kaçan çıkartıyordu, çok eğleniyordum, ilk zamanlar tabii.

Bu aralar?

- Penguen'de çok eğleniyoruz

Bir mizah guston oluştu mu?

- Kaptan Gusto mu? Hihihoha, oluştu galiba.

Zagor yazarken Zagor gibi miydin?

- Öyleydim, maceranın içine giriyordum resmen.

Yazma bittikten sonra...

- Yok, sadece çalışırken.

Rüyanda yazar mısın?

- Yok, yazmam, ama balon yazarken, uyum geldiği zaman harfleri gayet intizamli bir şekilde küçültüyorum. Evet öyle bir ilginçliğim var.

Peki Şevki'ciğim, hayatta başarılar.

- Eyvallah abi. Bana niye börek almadınız lan dürrüklükler... ☹

Adam önde gidiyordu, arkadan da çuvalı taşıyanlar. Taşıyanlar, diğerlerinin taşıma isteklerini şiddetle reddediyorlardı. Adam, dönüp "hişt kavga etmeyin" der gibi baktı. Garip gelebilir ama adam da çuval gibi büyümeye, uzamaya, şişmeye başladı gittikçe. Onun arkaya dönüp "hişt" der gibi baktığını gören yada duyanlardan ilk üç kişi hemen adamla çuval arasına bir hişt deyciler ekibi kurdu. Bütün "hişt"ler de çuvalın içine doluyordu.

Kibir

CEM MUMCU

Dağdan çuvalı doldurup indiren adamı gördük. Çuvalı neyle doldurduğunu kimse bilmiyordu. Meraklı bakışları izliyor, fısıltıları dinliyordu adam ve tabii onları da çuvalına koyuyordu. Dağa çıktığında yalnızdı ya da buradakilerden hiçbiri yoktu yanında. İşte bu kimsenin görmemişliği yok mu, dolu çuvalın içini, içinde ne olduğunu daha da önemli kılıyordu. Adamın çuvalının biz baktıkça, biz konuştukça, biz anlattıkça, biz aaa dedikçe iyice dolduğunu kimse fark etmiyordu tabii.

Adam aramızdan geçerken iyiden iyiye büyüyen çuvalı nedeniyle artık açılıp yol veriyorduk. O kocaman çuvala nasıl geçindi ki? Bize çarpa çarpa yürüyordu. Tabii çarptığı için kimse kızamıyor, kızımıyordu. Koca çuvalı bir adama nasıl kızılabilirdi ki? Ve tabii biz ona yol verdikçe ve yolunu açtıkça çuval daha da büyüyordu hiçbirimiz fark etmeden...

Sonra yardım etmemiz gerektiğini anlamaya başladık. Neye mi? Tabii çuvalı taşımasına. Önce üç kişi, sonra beş derken çuvalı taşımasına yardım edeceklerden oluşan ciddi bir kuyruk oluştu. Adam, hepimize yardım ettiremeyeceğini söyledi. Bazılarımız önünde eğildik, yerlere kapaklandık. Bütün bu eğilme ve kapaklanmaların da çuvalın içini iyiden iyiye doldurduğunu gören yoktu tabii.

Adam önde gidiyordu, arkadan da çuvalı taşıyanlar. Taşıyanlar, diğerlerinin taşıma isteklerini şiddetle reddediyorlardı. Adam, dönüp "hişt kavga etmeyin" der gibi baktı. Garip gelebilir ama adam da çuval gibi büyümeye, uzamaya, şişmeye başladı gittikçe. Onun arkaya dönüp "hişt" der gibi baktığını gören yada duyanlardan ilk üç kişi hemen adamla çuval arasına bir hişt deyciler ekibi kurdu. Bütün "hişt"ler de çuvalın içine doluyordu.

Adam dağa ne zaman çıktığını ve çuvala ne kadar ot koyduğunu düşünür gibi oldu bir an. Boyunun kısalacağını, çuvalın küçüldüğünü fark eder etmez bu düşüncüyü kovdu kafasından. Ama yine de korktu. "Hemen bağlayın şunun ağzını ve sakın dök-

meyin" diye dönüp bağırdı veya öyle der gibi baktı. Bir kısım, çuval ağzı bağlayıcı olarak hemen görev aldı.

Adam, geçmiş unutulmasının şart olduğunu biliyordu. Birilerinin onu bu düşünceden alıkoymasını, dikkatini başka yere çekmesi gerekiyordu. Beni eğlendirin, oyalayın diye bağırdı ya da öyle der gibi baktı hızı bekleyen oyalayıcılara. Ve tabii onların sesleriyle çuval biraz daha büyüdü.

Ama gece olduğunda adam uyudu ve rüyasında dağı, çuvalı, otları gördü. Çığlık çığlığa uyandı ve rüya kovucuları istedi hemen. Herkes birbirine baktı, rüya kovucular bulunamadı. Uyumlayıcılar ekibi kuruldu hemen. Ama adam gözlerini kapadığı an rüya başlıyordu: Dağ, çuval, ot, Dağ, çuval, ot, Dağ, çuval, ot...

KARGASEKMEZ

Bildiğim bir dağ ismi : Kargasekmez. Neden sekmez ve neden karga. Akşamları da sekmez mi? Kargalar aslında sekerler de burada mı sekmezler? İçime

alsam simsiyah bir kargayı sektirebilir miyim? Kuru bir kadın cinsel organının içinde bir karga sekebilir mi? Sanal bir ortamda bir karganın sekme programıyla sekmesi sağlanabilir mi? Seken ve sekme-yen diye iki tür karga mı var? Kargaların sekebildiği ve sekemediği iki tür yer mi var? Sekme sınıflandırması yapılmalı mı? Sekmeleri mi olumludur, sekmemeleri mi? Onlar için olumlu olanla bizim için olumlu olan aynı tarafa mı düşer? Eğer öyle değil ise hangisi daha iyi, daha doğru, daha güzeldir? Yoksa öyle bir şey yok mu? Seken kargalar, sektikleriyle mi kalırlar? O dağa kargaların sekebileceği bir yol, bir yer, bir mekan yapılabilir mi? Onlar bunu isterler mi? Belki de orada sekme-yen onlar istemiyorlardır. Bilim ve teknoloji kargaları istemedikleri yerlerde ille de sektirmeli mi? Sektirince kendini başarılı, yaratıcı hissetmeli mi? Buna kargalar ne der? Gülerler mi?

Seke seke yazılan bu yazıya kargalar da sekerler mi? Kargalar yoksa her şeyi bilir mi? Son sözü onlara nasıl söyletmeli? Yazının ağzına peynir mi koymalı...

Lilith Kadınlar - Gülizar

MERAL ONAT

O yıllarda İstanbul'da boş arazi çok. Karadenizli müteahhitler her arsaya apartman yapıyor.. Şimdiki gibi hazır beton yok, inşaatlar aylar sürüyor.. Her bir kat ayrı bir vücut geliştirme salonu.. Başlık parasını biriktirmeye gelen tıfıl gençler bir kaç ay sonra Conan gibi, Rambo gibi oluyor..

Farzet ki yanbaşındaki inşaatçı Özcan Deniz demir büküyor..

İşte Gülizar, İstanbul'a geldiğinde, bu yaratık tam bizim evin hizasındaki katta çalışıyordu..

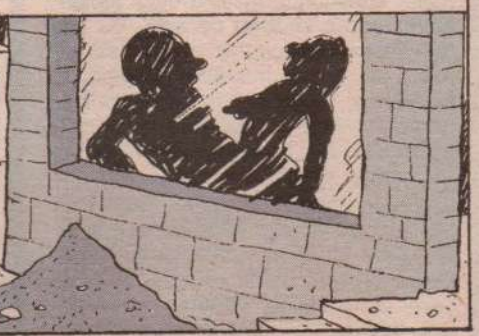
Gülizar, artık devamlı bizde ve hergün evimizin inşaatı bakan tarafındaki camlarını siliyor. Silmekten resmen camlar incelidi..

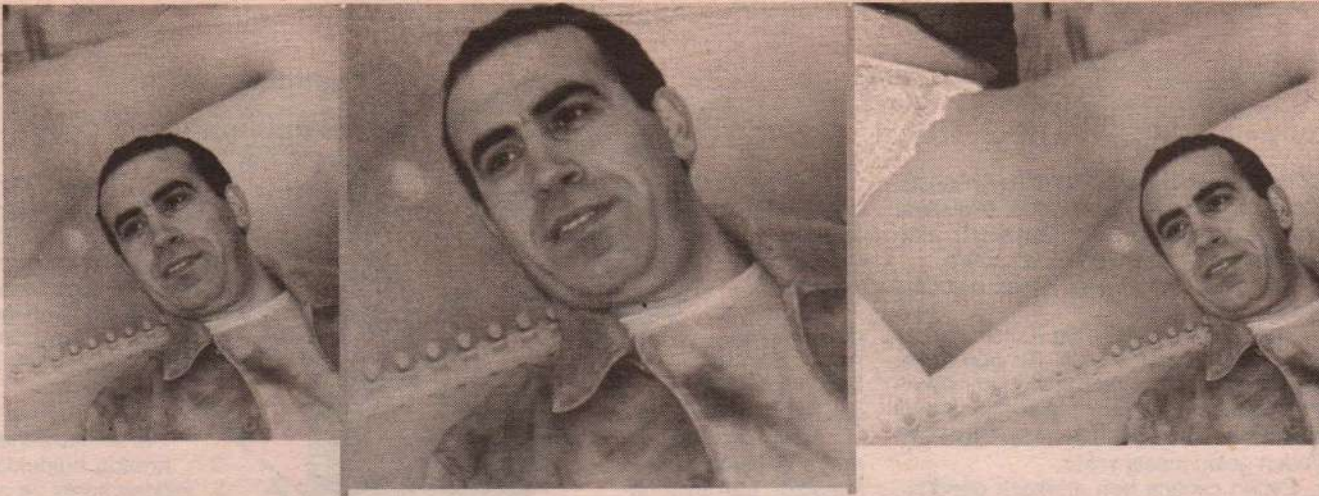

Şehirli kızların ve doğuştan suçlu Havva torunlarının cinselliği iç bayılitan cep fotoromanlarla Franko Gaspari'nin kirpiklerine dolandırılıp, dondurulurken, bir gece Lilith'in gölgesi usulca çıktı ve Özcan Deniz'in naylon gerili, gaz lambalı inşaat odasına hızla düşüverdi..

Inşaatın azgın odasında beceriksiz bir Hacivat - Karagöz gösterisi... Gidinin Lilith'i... Safi cinsel çakra.. Seni ayarsız..

Haluk Levent... Türkçe Rock müziğinin, sözünü sakınmayan genç temsilcilerinden biri. Haluk Levent içini HAYVAN'a döktü.

“Sosyete Piçlerinin Yaşamı Vıcık Vıcık”

AYLA ÖNDER

Adana'da yoksul bir mahallede yaşadığınızı söylüyorsunuz. O günlerden beslendiniz mi bugünlere gelmek için...

-Yoksulduk ama yoksul olduğumuzu bilmiyorduk. Su satarak yaşamın zenginliğinden faydalandığımızı düşünüyorduk. Herkesin öyle olduğunu sanıyorduk... Yağalı Mahallesi'nde yaşayan çocuklardık ama Reşat Bey mahallesindeki çocukların refah içinde yaşadığını bilmiyorduk. Başka bir okuldaki arkadaşım her gün gazoz, çikolata almaya başladığında ben neden alamıyorum diye düşünüyordum. Çocukluk işte. O zamanlar da bizim mahallede Tevfik Baykam en zenginlerindendi. Ve büyüklerimiz onun bize faşist olduğunu söylüyordu. Adamın faşist falan olduğu yoktu. Ama köpeğimizi arabasıyla ezince onu faşist ilan ettik. Mahallenin çocukları köpeği saygı duruşuyla beraber gömdük ve yemin ettik. 'Bu köpeği öldüren faşist Tevfik Baykam'dır, intikamı alınacaktır' dedik. Sonra da eyleme geçtik. Adamın bahçelerindeki Erikleri talan ettik.

70'li yılların kamplaşmalarından da etkilendiniz muhtemelen. Bir de Adana'nın farklı bir mayası var. Yaşar Kemal, Yılmaz Güney... Çocukken duyduunuz mu Güney'i...

-Yılmaz Güney'i ilk kez büyük abimden duydum çünkü ona benzerdi. Hatta beni de benzetilen vardı. O dönemde Yılmaz Güney bizler için bir kahramandı. Birkaç filmine gitmiştik. Zenginlerin düşmanı, fakirlerin dostu olarak bildirdik ve bir kahraman olarak ona hayrandık. **Öğrencilik dönemlerinizde Kastamonu Meslek Yüksek Okulu'ndayken, yurdu basmışsınız. Siyasiydi herhalde...**

-Siyasiydi. Ülkücüler bizim çocukları dövmüşler, biz de yurdu bastık. Ramazan'da yemekhanede yemek yerken görülmüşler ve dayak yemişler. Bunun üzerine yurdu bastık fakat polisler tarafından gözaltına alındık.

Peki, yemek boykotu gibi eylemler olurdu o dönem. Bu durumlarda nasıl tutum alırdınız?

-Bu tip boykotlara da katıldım ama ben farklı düşünüyordum. Yani bir yemek boykotunda bir takım ajitasyonlara gerek yok. Örneğin ben bir keresinde yemek boykotu yapacağım derken 6 saat boyunca Troçki'nin, Lenin'in stratejilerini dinledim. Be kardeşim, ben yemek boykotu yapacağım bana ne Lenin'den..

Rize'deki bir konserde düşünce suçlu-

larına af istemişsiniz, vali yardımcısı kalkmış gitmiş, konserden. Peki ne hissettiniz Vali terkedince orayı.

- O valiye hiç kızmadım, alışkınız biz. O sonuçta bir memur. Bir çok yerde valisi şusu busu benim konserimden çıkıp gitmişlerdir. Ama önemli değil. Düşünce suçuna yandaş olan bir adam zaten benim konserime gelmesin!

“Yollarda bulurum seni” şarkınız çok ünlü. Aşkı anlatan bu şarkıda herkes kendini buluyor. Bir çırak da, bir mağaza sahibi de o şarkıyla kendini özdeşleştirebilir. Ama siz onu sosyeteden Özlem Önal için yazmışsınız. Bütün gazetelerde haberi çıktı. Siz varoşların da dinlediği bir sanatçısınız. O şarkıyı sosyete kızına bestelediğinizi öğrenen varoş çocuklarını biraz hayal kırıklığına uğratmadınız mı?

-Şu an, on tane Özlem Önal gelse bir tane şarkı yazmam. Ben o zaman amatör bir gitaristken yazmışım. Özlem Önal'ın Özlem Önal olduğunu bilmeden, bir barda kıızı güzel görmüşüm sonra da “yollarda bulurum seni” demişim.

Bu da bana o ünlü “Tamirci çırağı”nı anımsattı. Gitarını eline almış taşralı Haluk Levent'i görür... Bir tamirci çırağı öyküsü gibi mi düşündünüz?

-Ben çok kadenci bir adam değilim. Olaylara objektif bakıyorum. Özlem Önal o anda benim ulaşamayacağım bir kız değildi. Gazeteden gördüğü medyatik bir genç kıza şarkı yazıp onu söyleyecek bir Haluk Levent yok, onu kimse beklemez. Kaldı ki Özlem Önal'ı hayatta tanımam. Annesini severim onun. Umut Vakfı'nın kurucusu. Silahsızlanmaya karşı mücadele eden bir kadın.. desteklerim. Ama Özlem Önal'a da pek görüşmek istemem doğrusu.

Bir de son olarak gazetelerde bazı demeçleriniz çıktı. Ofisiniz de Etiler'de ve “Etiler'deki sosyete piçleri” diye bir laf ediyorsunuz. Bu Etiler ayrı bir cumhuriyet gibi. Kimi “yumuşak” diyor kimi “uşak” diyor. Vıcık vıcık bir magazin malzemesi var orada.

- Bazı sosyete piçlerinin vıcık vıcık yaşamını yüzde 85'i yoksulluklar sınırında olan bir ülkede izlemek zorunda değilim. Bazı magazin sayfalarında direkt olarak şöyle haberler görüyorum. 'Ben çıktığım kadına

jep alırım falan...” Adamın elinde para. Sadece genç kızlara jip almak bahanesiyle reklamını yapıyor. Şimdi o sosyete piçi... Bakın sosyete diye bir kavramı zaten yadırgayan bir insanım. Onlara kızıyorum ve diyorum ki, bunu kendi başına yap ama show yapamazsın. Kadınlarla birlikte olmak için yat da ver, kat da ver benim umurumda değil.. Tahmin ediyorum ki bu para bir yerden gelmiştir sana, nereden geldiği belli olmayan bir yerden... Onu istediğin gibi harca ama bunu milletin karşısında yapıyorsan sen bir piçsin.

Bir de “Angut sosyete” diyorsunuz...

-Ben angut demişsem, oradaki bir kaç kişiden bahsetmişimdir. Orada garson çetelerini yakmak eğlence değildir. Bu angut yaşam biçimidir. Ve bu beni ilgilendirmiyor. Etiler benim dünyam değil.

Savaş var gündemde. Konserlerinizde savaş karşı çağrılar yapıyor musunuz?

- Kesinlikle, zaten benim çağrı yapmama gerek kalmıyor, onlar konsere pankartla geliyorlar. Ben savaşın gereksizliğini, anlamsızlığını her fırsatta dile getiriyorum. Bu savaşın tam olarak bir petrol savaş olduğunu herkes biliyor. Birleşik Devletlerin asıl amacı dünyaya daha güçlü olduğunu ve tek olduğunu göstermek. ☹

Türkiye'nin Kraliçesi Benim

Türkiye'nin monarşi ile yönetildiğini kimse bilmiyor, eminim buna. Bildiğimiz en ünlü kraliçe İngiltere kraliçesi. Yine de İngiltere bu sembolik kraliçeyi çok aşmış durumda. Gelişmiş bir demokrasi anlayışları var. Gelelim Türkiye'ye! Duyduk duymadık demeyin Türkiye'nin bir kraliçesi var. Kim olduğunu soracak olursanız, fırsat bu fırsat söyleyeyim: Türkiye'nin derin devleti, kraliçesi benim. Devlet sırlarını deşifre etmek gibi bir niyetim yok. Zorla söyletmeye kalkarsanız dilimi keserim. Zaten sırları söylersem hem deli olduğumu söylerler, beni kapatırlar, hem Türkiye'nin çıkarı zarara uğrar. Birazcık şaka yapar gibi olmalyım. Küçükken doktor olmak isterdim. Büyüdüm yazar oldum ama en önemlisi Türkiye için çalışıyorum. Türkiye'nin gizli kraliçesiyim.

Bundan dört yıl önce devletin üst kademeslerinden bir dostla günler ve geceler boyunca Türkiye'nin durumunu konuştuk. Ben aklım yettiği kadarıyla nasihatlar bulundum. Dört yıldır gördüğüm kadarıyla harfi harfine dediklerimi yapıyorlar. Ey Türk halkı bana ve arkadaşlarıma güvenin! Emin ellerdesiniz. Duyduğunuz banka kurtarma, hortumlama, Habur sınır kapısı v.s. inanmayın. Hatta savaşa bile inanmayın. Devlet biziz, bize güvenin. Çöp toplayan kraliçe olur mu diyeceksiniz, oluyor.

Türkiye ile ilgili tv açık oturumlarına davet edilip fikir beyan eden üniversiteli tayfa beni çok güldürüyor. Dünyanın gizli çıkarlar ve para için döndüğünü bildikleri halde meşru yollarla paçayı nasıl kurtaracağımızı sıralıyorlar. Bu kesim rüyasında demokrasi görüyor. Dünyada hiç bir devlet demokrasiye hazır değil halbuki. İnsan henüz bu aşamaya gelmedi. Kitaplarda ne yazdığını kapitalist de biliyor komünist de. Kitaba bakarak devlet yönetilmez. Hele şu, “Burası Türkiye” lafı yok mu.. Çok kızıyorum. Evet burası Türkiye ve Türkiye öyle güzel bir memleket ki bir deliyi kraliçe yapabilen bir fırsatlar ülkesi. Sakin olun sabredin biraz. Büyük oyunlar dönüyor. Tek tek sekerek oynuyoruz.

Bir de Sabancı'ya sorun bakalım: IMF'ye üçün birini kim göstermiş?

Bu okuduklarınız şizofrenimin geldiği son aşamada timarhanede kapalı diğer kral ve kraliçelerin delilik ölçüsü... Ne akılem ne divane, gel gör beni aşk neyledi.

Bir parantez açayım küçükken en sevdiğim oyun kraliçecilikti. Benim gibi Hatice Meryem de kendini deşifre etti. O da prensesmiş. Bakalım baş mabe-yincimiz kim?

Yalnız bu Türkiye'de konuşlanan Amerikan askerleri boğazıma tıkanı. Ben eskilerdenim. Hani şu eski 6.filo-ya “go home Jonny” diyen tayfadayım. Şu anda ne yapacağımı bilemiyorum. Ben kimsenin burnu kanamasını demiştim. Dur bakalım! Bunlar benim deliliğimi saklandığı yerden çıkarırlar. Moralim çok bozuk, kraliçe derken şıkıdım şıkıdım oynatmazlar beni inşallah. Olmadı mı dostum başaramadık mı? Atatürk'ün gençliğe hitabesini okuyup ağlama zamanı olmadı mı. Bana haber edin.

SİBEL TORUNOĞLU

internet Aşkı Öldürür

AHMET ÜMİT

Mete'nin cesedini bir yıkıntının içinde bulduk. Pantolonunun kemeriyle boğularak öldürülmüştü. Bir kadın parfümü çalındı burnuma; yaklaşınca cesedin kırılganlığındaki rimeli, dudaklarındaki ruj fark ettim.

"Adam eşcinselmış," diye mırıldandı yardımcım Ali. "Galiba seks cinayeti?"

Olabilir ama kesin konuşmak için henüz erkendi. Merkezde otopsi sonuçlarını beklerken, Can adında biri olay hakkını da görüşmeye geldi.

"Doğru mu? Mete öldü mü?" diye hüzünle sordu.

"Siz Mete'nin nesi oluyorsunuz?" diye sorusuna soruyla karşılık verdi Ali.

"Arkadaşıydım, aynı evi paylaşıyor-duk."

"Yani birlikte yaşıyordunuz?"

"Evet," dedi Can meydan okuyan bir sesle. "Onunla sevgiliydik. Ama siz sorumu yanıtlamadınız. Mete öldü mü?"

"Evet," dedim, "Öldü, daha doğru-su öldürüldü."

Can'ın iri bedeni sarsıldı, gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Sakinleşmesini bekledikten sonra,

"Dün akşam nereye gittiğini biliyor musunuz?" diye sordum.

"Bilmiyordum ama biriyle buluşacaktı."

"Bir başka sevgiliyle..."

"Evet, sanırım."

"Bozulmuyor muydunuz?"

"Birbirimizi serbest bırakmıştık."

"O kişiyi tanıyor musunuz?"

"Tanımıyorum ama internette chat yaparken tanışmış olacağını tahmin ediyorum."

"O halde bilgisayarında son konuştuğu kişiyi saptayabiliriz," dedi Ali.

"Belki, ama internet ortamında kendini gizlemek hiç de zor değildir," diye söylendi Can.

Tedirginliği gözden kaçacak gibi değil-di. Onu merkezde bekletmeye karar verdik.

Biz de Can ile Mete'nin evlerine yollandık. Küçük bir daireydi, aradığımız bilgisayar salonunda duruyordu. Ben odaya göz atarken, bilgisayarı çalıştıran Ali, az sonra,

"Mete'nin chat yaptığı kişileri buldum," diye seslendi.

Hep aynı iki kişiyle, "Su Perisi" ve "Nar Çiçeği" ile sohbet etmişti. Bir gün önce, "Su Perisi"ne "Artık buluşalım, seni yakından tanımak istiyorum," diyen bir e-mail yollamıştı. Ama bilgisayarda "Su Perisi"nden gelen mesaj yoktu.

Evden çıkınca ben merkeze döndüm, Ali de Can'ın çalıştığı yayinevine gitti. Laboratuvar Can'ın parmak izleri incelemişti. Mete'nin boğazındaki kemerin üzerindeki-lerle uyuyuyordu. Onu tutmak için artık bir nedenimiz kalmamıştı. Biz de serbest bıraktık. Ama buna pişman olacaktık. Bir saat sonra Ali aradı.

"Can yalan söylüyor amirim. "Su Perisi" kendisiymiş, ayrıca işyerindeki bilgisayarında, Mete'nin dün akşam "Su Perisi"ne yol-ladığı mesajı da buldum. Onu serbest bırakmayın."

"Ne yazık ki bıraktık," dedim, "Ama yeniden tutuklarız. Can'ın apartmanında buluşalım."

Apartmentin önünde buluştuğumuzda hava yeni kararmıştı. Can'ın oturduğu da-irede ışık görünmüyordu. Ama emin olma-mız gerekiyordu.

Kapıda "Mete ile Can" yazan zile bas-tım. Kapı açılmadı. Yeniden bastım. Ses yok.

"Belki yayinevine gitmiştir amirim," dedi Ali. "Biz de gidelim, bilgisayara baktığımızı öğrenirse kaçabilir."

Yayinevi'nde soğuk bir tavırla karşıladılar bizi. Evet, Can gelmiş, bilgisayara baktığımızı öğrenmiş, sonra da gitmişti.

"Katili elimizden kaçırdık," dedi Ali.

"Can katil değil," dedi yayinevinin sahi-bi olan Erkan. "Can bir karıncayı bile incite-mez."

"O za-ma Me-te'yi kim öldürdü?" di-ye sordum.

"Nere-den bileyim.

Ama Can'ın katil olmadığını çok iyi biliyorum."

Adamı ikna et-meye çalışmak an-lamsızdı. Lafı uzatma-dan, ayrıldık yayinevin-den.

Ali umutsuzdu ama ben o ka-nıda değildim. Can panik halindeydi. Mantıklı davranması çok zordu. Kaçmadan önce evine uğrayabilir, bazı eşyalarını al-mak isteyebilirdi.

Apartmenta geldiğimizde Can hâlâ eve dönmemişti. Arabayı bir köşeye çekip bek-lemeye başladık. Geceyarısına doğru be-nim de inancım sarsılmaya başladı. Acaba yanlış mı düşünüyordum, gerçekten de adam sırta kadem mi basmıştı? O anda apartmenta yaklaşan iki kişiyi fark ettim. Kapıya yöneldiler.

"Amirim," dedi Ali koluma dokunarak.

"Farkındayım."

Adamlar sakın bir tavırla kapıyı açıp, içeri girdiler.

"Apartman sakinleridir," dedim.

Yeniden beklemeye başlamıştık ki, gözlerim Can'ın dairesine kaydı. İçeride bir parlaklık gördüm. Yanılıyor muydum, yo gerçekten de içeride ışık vardı. Güçlü bir ışık değildi bu, bir el fenerinin yansımına benziyordu.

Demek ki Can arkadan bir yerlerden girmişti içeri. Apartmana koştuk. Şanslıydık az önce içeri giren adamlar kapıyı aralık bırakmışlardı. Merdivenlerden yukarı süzüldük. Can'ın kapısının önüne gelince silah-larımızı elimize alıp, beklemeye başladık.

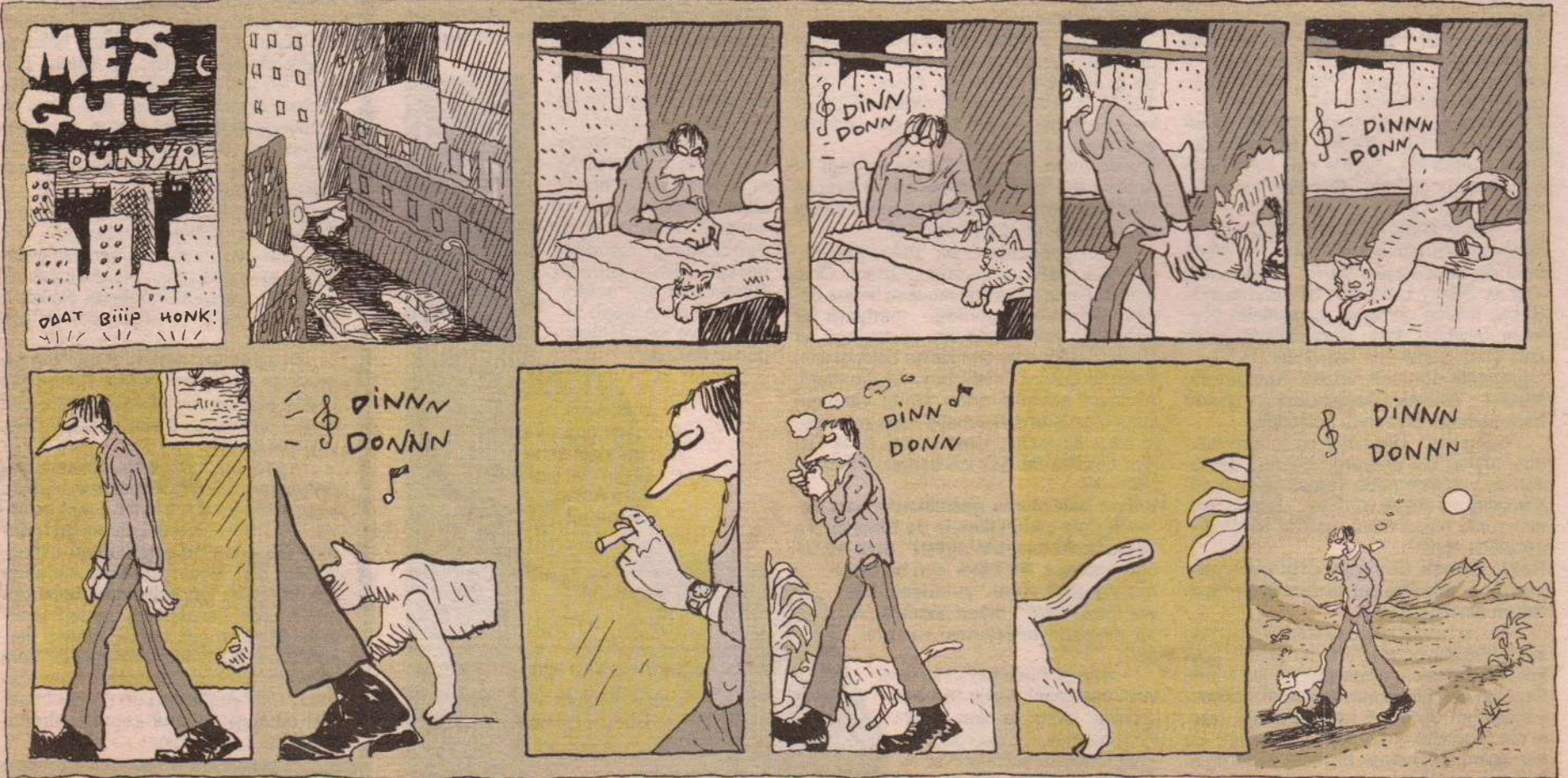
Ama kapıdan çıkan Can de-ğil, az önce içeri giren iki genç adamdı. Şaşkınlığımızı atlatıp, ikisini de etkisiz hale getirdik.

Adamlar Me-te'nin cüzdanını bir arsada bulduklarını, içinden adres ve anah-tar çıktığını, bunları teslim etmek için apartmana gel-diklerini yalanını söylediler.

Ama parmak izlerini alınca ger-çek yüzleri açığa çıktı. İkisinin de par-mak izi Mete'nin boğulduğu kemerin üze-rinde bulunmuştu. İtiraf için daha fazla da direnmediler zaten. Mete ile internet aracılı-ğıyla bağlantı kurmuşlardı. Buluşunca ön-ce sevişmişler sonra da onu tehdit ederek, paralarını, değerli eşyalarını almaya çalış-mışlardı. Mete karşı koyunca da onu öldür-müşlerdi. Fakat Mete'nin üzerinden fazla para çıkmamıştı, onlar da en büyük aptal-lıklarını yaparak evine girmeye karar ver-mişlerdi.

Olay çözülmüştü ama Can'ın neden Mete'yle sahte bir isimle internet üzerinden sohbet ettiğini hâlâ anlayamamıştık. Ertesi gün merkeze geldiğinde anlattı:

"Mete ilişkimizden sıkılmıştı. İnternet aracılığıyla bulacağı sevgililerin yaşamına heyecan katacağını sanıyordu. Yanıldığını kanıtlamak için "Su Perisi" ismiyle onunla yazışmaya başladım. Sonunda "Su Peri-si"nin ben olduğumu açıklayarak, ona ya-nıldığını gösterecektim. Ama "Su Perisi"ne, yani bana öyle güzel şeyler yazıyordu ki, bu düşü bitirmek istemedim. "Su Perisi" olarak kalmayı seçtim. Bunun Mete'ye ölüm getireceğini bilseydim, "Su Perisi"nin kimliğini açıklamaktan çekinmezdim."

DOĞAN GÜNEŞ

Kızan Zarar Eder

Kızma arkadaş sabırlı ol. Kızan zarar eder, kızma da kârlı ol.

Size soruyorum. Barış olmayan yerde huzur olur mu? Diyeceksiniz ki olmaz. O halde sözlerimi, nasihatlarımı iyi dinleyin. Aklınızı kullanın, fikir eyleyin ki sözlerimi ve yapılan nasihatların doğru olduğunu anlayacaksınız.

Sizlere sabırlı olmanın yumuşak davranmanın ve güzel sözlerin faydalarını, sabırsızlığın öfkelenip kızmanın zararlarını anlatmaya çalışacağım.

Her gün radyo ve gazetelerde, televizyonlarda görüyoruz, duyuyoruz ve okuyoruz. Yapılan kötülüklerin çoğu öfkelenip kızarak yapılmaktadır.

Bugün cezaevlerinin dolu, mahkeme salonlarının kalabalık oluşu çoğunlukla öfkelenip kızarak yapılan kötülüklerden değil mi?

Halbuki bunlar herhangi bir sebepten dolayı kendilerini sıkıntıya düşüren öfkelenirici, kızdırıcı hareketler, yanlışlıklar, hatalar ve hatta kötülükler karşısında hemen akıllarını kullanarak sabırlı olup karşı tarafa yumuşak davranarak güzel sözler kullansaydı olacak kötülükten hem kendini korumuş olacağı, hem de karşı tarafa zarar vermezdi.

Eğer gelen kötülüğe yapılan hatalara yanlışlıklara karşı insan sertlenip kızarak hemen sert davranır, kötü söz ve kötü hareketlere başvurursa örneğin karşısındaki hata yapan insana saldırır, döver, yaralar ve hatta tabancasını çıkarır vurur, öldürürse çirkin kalır. Yani unutulmaz kötülük olur ve her iki tarafın uğradığı zarar da büyük olur ve oluyor da.

İşte böyle kıymetli okuyanlarım, sizleri kötülüklerden korumak ve sıkıntılara düşürmemek için bu, "Kızma Arkadaş Sabırlı Ol" köşesini açıyorum.

Bizden doğruyu söylemek, sizden aklınızı kullanarak fikir edinmek.

Haftaya aile konusunu işleyeceğiz, bu hafta kısa bir girişle bitirelim:

**Ailenle evde sohbet ederken
Kahvaltı yaparken yemek yerken
Kızma arkadaş sabırlı ol
Kızan zarar eder, kızma da kârlı ol.**

Hüseyin Dursun Geredeli, 1937 yılında Bolu'nun Gerede ilçesinde fakir bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Dokuz yaşında okula gitti. Çünkü köylerine ancak o zaman okul gelmişti. İlkokul üçe kadar okudu. 1961'de İstanbul'a geldi. İnsanlara faydalı olmak için güzel nasihatlarla dolu kitaplar yazmaya karar verdi. Artık nasihatlerini HAYVAN'a yazacak.

HÜSEYİN DURSUN AMCA

Miyopum,
hayata ve insana..
Rahatım böyle; çerçeve,
cam istemem..
Tozu tutar onlar.
Bırakın, bakayım
Tanrının istediği gibi.
Göreyim buğulu buğulu;
ama tozsuz.
Ali Ulubay
İzmir

Bir ömre zaman
Bir törene anıt
Bir çöle vaha
Bir silaha kuşak
Bir ben sana
Durmadan
Hiç durmadan
Bir masala kahraman
Bir haksızlığa isyan
Bir yalnızlığa izdiham
Bir çöle fırtına..
Kumunu incitmeden
Bir ben sana
Bir ben sana.
Sedat Kısa
Balıkesir

Ruhum
Ağrıyor
Artık..
Yön gösteren
Yorgun tabelalar
Gibiym.
Nereye gideceğini
Bilmeyen..
Yunus Öztürk
Adana

Yolda kayıp düşenlerin yerinde
olmayı istiyorsun en çok.
Sen aslında düşmek değil de
Düşenler kadar özgür olmak
istiyorsun..
İçinden akan ırmaklara
setler kurulmuş
Köprülerini yıkmışlar
Biraz da zamana kızılıyorsun
Biliyorsun birazdan kar yağacak.
Tek derdin akşam olsun
Hamza Küçük
İstanbul

Benliğimizden
tasarruf ediyoruz..
Emir kulları artıkça
Döviz kurları da
artıyor.
Emrah Serbest
Bakırköy

Tufan kopunca
Nuh'un Gemisi'ne
Alınmayan
Tek balık
Boğulur,
Derin
yalnızlığında
ZOOFOBI
Ankara

Bütün sinemalarda
Hep aynı film.
Bilmek bilmiyor bu işkence.
Ne gündüz ne de gece.
Bu bizim hayatımız,
Bu bizim kayıplarımız..
Farketmesek bile.
Neslihan Öztürk
Afyon

Sen bir demlik dolusu çay
Ben bir süzgeç
Döküldükçe sen üzerimden
Süzüyorum seni
Ama bildiğin gibi değil
Gözlerimle süzüyorum
Onlarca gözümle
Dökül Bana
Özcan Demir
İstanbul

İnsan bu ne demeli,
Yusuf'u öldüründe o,
Josefi öldüründe.
Aslında savaşın ince
çelişkisidir o.
Esat Öznur
İstanbul

Aldım babamdan
kalan yanımı.
Bir miktar şerbetin
ikameti oldum.
Gecedeydik.
Karanlık cuk oturdu
üstümüne.
Yanaklarımız hep rutubet..
Şarkı hep la'yı vurguladı
Zamanın buğusunu
silemedik.
Mustafa Yurthan
İstanbul

2 Temmuz 1993'te Sivas'ta 37 kişiyi
öldürenlerden biri nihayet yakalanmış.
Sivas'ta yakılanlarla aramda kan bağı
yoktu. Can bağı, akıl bağı vardı. Zihnen
ben de aralarındaydım onların. Yüzyıllardır
dünyanın dört bir köşesinde kutsanmış
kalabalıklarla azgın tanrılara kurban
edilenlerin arasındaydım... Biz azız ama
yaralarımız kapanmadı hâlâ
ve öyle derine işlediler ki,
mutlaka izleri kalacak.
Feray Güleç
İzmir

Seni düşününce ben,
Yırtarım sınırlarını hayatın.
Zamansız, yurtsuz düşlerden uyanıp
Kendi nefesimle savrulurum
Gözlerinin yörüngesinde..
Adil Adilov
Antalya

Ağrı'ya ilk gelişiniz kışa rastlamışsa
benim gibi ilk öğreneceğiniz şeyin
yürümek olduğunu karların üzerine
birkaç defa sertçe oturduğunuzda
anlarsınız. Etrafınıza bakarsınız.
Kimse size bakmıyorsa, içiniz rahatlar.
Yer ve göğün o uzun beyaz uyumunda
bir defa daha düşene kadar yürürsünüz.
Ve Ağrı'da çocukların büyüdüğünü
ancak gölgelerinden anlarsınız.
Engin P.
Ağrı

İki tren çarpışmış raylarda,
otlaktaki, sado-mazo, kırbaçlı,
zincirli, jartiyerli inekler
zevkle inleyerek trenleri
seyrediyor.
Sercan Özökten
Antalya

"Anne bak ne güzel kar
yağıyor" dedi çocuk.
Sokaklarda donarak
ölenlerden, evsizlerden,
yakacak odunu olmayanlardan
habersizdi henüz..
Bir çok şeyden olduğu gibi..
"Bu ülkede kar güzel yağmaz
yavrum" dedi anne,
"Öğreneceğin çok şey var!"
Ezgi Aslan
İstanbul

kalabalık olmak
halk olmaya ve
değiştirmeye
yetmiyor

hâl ve gidiş sıfırın altında

dün de aynı şeylere üzülmüştük
bugünde aynı
sözler çare değil orta malı olmuş
yalama kederlere
yeşil mavi eksildiye şehirden
mevsimlerin suçu yok
tökezler durur ayakların
beton yıllarda
'güzel günler göreceğiz çocuklar'
umuduyla
nefesin boşu boşuna
tükenir her gün
herkes bir şeyler olmasını bekler
herkes herkesten habersiz kurar
o büyük ve genel düşü
kendi içinde
uygulamadır ama asıl sorun
ön sevişme bilmeyen
kereste bir hayatı
uyarmaya çalışmak
bizimkisi
tam da bu zamanlarda mümkün
tarifsiz olur
herkes herkeste mahsur kalır
gitmeler – kaçmalar

tedavüle girer devlet töreniyle
akıl yoğun bakımda
yürek bitkisel hayatta
açtır açıktır gönül
her açıldığında
üç tarafı denizlerle kuşatılmış
yarımada kasvetiyle
herkes kendi içinde
tek başına robinson
tek başına cuma
nereye bakarsan
ruhun oraya benzer
çıkmaq istemezsin yataktan
eklemek istemezsin kendini
genel mutsuzluk mevcuduna
tam da bu zamanlarda
hiçbir yer hiçbir kimse
çare değildir birbirine
yorgani üzerine çeker
içine gömülürsün yatağın
anne karnı gibi

hayat kurdukları gibi ilerler
mutsuzluk saat gibi işler
istikrarsızlıktır tek istikrarlı olan
ne seversen angarya olur
ne översen can sıkıntısı
çıkmaq istemezsin yataktan sokağa
bir ses ve görüntü kirliliği de
sen olmak istemezsin hayata
içinden konuşmaya
bile korkarsın
kaçacak bir delik yoktur
tutunacak başka bir hayal
bir kum saati içinde
bir kum tanesiymişcesine
mevsimler iyi gelmez ruh hâline
aşklar daha da bir işaret eder
bir halt olmadığına
unutmak için içersin
içmek için unutursun
kuru kalabalık olmak halk olmaya
ve değiştirmeye yetmiyor

bu insanlar niye böyle
bu hayat niye böyle
böyle güzel bir dünyadan
böyle berbat bir hayat niye çıkar
bu ülke bu dünya bu insanlar
bu hayata reva mı
cevapları içinde
labirent sorularla bunalırsın
dün de aynı şeylere üzülmüştük
bugün de aynı
zamanın ruhu kezzap
hayat loto – toto – piyango
iki gözüm hüznü abla
gazeteler bizi yazmıyor
televizyonlar gizi göstermiyor
vücut dilin hep yalnızlıkça konuşuyor
biri daha olsun istersin yanında
biri daha senin gibi
oysa herkes kendi içinde kısılmış
sessiz ve senin gibi
SAVAŞA HAYIR!
SAVAŞA OHA!
SAVAŞA ÇÜŞ!
SAVAŞA HASSİKTER BE!
yarınlar güzel günlere engebe

.....
MET ÜST